

59

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA din ANDROMEDA

— Steaua de fier —

★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA DIN ANDROMEDA

Roman ştiinţifico-fantastic

★

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
59

Traducerea din limba rusă de
TATIANA BERINDEI
Revizia științifică de
ION MINZATU

FUGA CONSOANELOR

Vreți să știți ce pregătește „Știință și tehnică" cititorilor săi?

Dezlegați jocul de mai jos completînd spațiile goale cu consoanele necesare.

U— A——A—A—

L-ați dezlegat, nu?

Coperta — desen de NIC. NICOLAEV

Precuvîntare

Din copilărie mă pasionau cărțile, romantismul, aventurile, fenomenele neexplicate și țările îndepărtate. Poate că n-aș fi mers mai departe de bibliofilie dacă viața nu mi-ar fi dat asprele-i lecții: războiul civil m-a surprins, încă de foarte tînăr, în sudul Ucrainei; înzestrat cu o putere și o rezistență excepțională, moștenite de la tatăl meu, nu puteam, firește, să rămîn inactiv în fața evenimentelor care răscoleau țara mea.

Călătoriile mele pe Marea Neagră și de Azov (pe atunci făceam parte dintr-o companie motorizată a celei de-a șasea armate) se terminară din pricina unei grave contuzii: obuzul unei canoniere a intervenționiștilor englezi, care se sforțau în zadar să sugrume tînăra Republică Sovietică, îmi luă pentru o vreme glasul. Îmi regăsii gustul pentru lectură. După sfîrșitul ostilităților m-am dus la Leningrad, unde mi-am făcut studiile lucrînd totodată ca ajutor de șofer.

Într-o zi, din întîmplare, citii în revista „Natura" (1922) un articol al academicianului P. Sușkin, eminent paleontolog sovietic, asupra fosilelor terestre descoperite în sedimentele permiene, din Dvina de Nord, de lîngă Kotlas.

Prin puterea gîndirii, acest savant a reconstituit marele fluviu ce cursese pe acolo cu 2.000.000 de secole în urmă și o întreagă lume de animale stranii care populaseră țărmurile lui. Sușkin deschidea cititorului perspectiva infinită a timpurilor și ridica o mulțime de întrebări și probleme captivante... Îi scrisei o scrisoare entuziastă. El primi cu o admirabilă solicitudine dibuirile mele de băiat în căutarea unei profesii: mă invită la el, îmi împrumută cărți și îmi îngădui să frecventez muzeul unde, sub direcția lui, mă inițiai în marea istorie a Pămîntului și a vieții...

După ce am terminat școala navală, am navigat ca matelot în Extremul Orient și pe Caspică. Apoi, dornic să-mi continui studiile, am intrat la Universitatea din Leningrad iarna urmam cursurile, iar vara navigam. De fapt nu era ceva extraordinar, căci marinari și muncitori ajungeau la știință pe aceeași cale: studiind fără întreruperea lucrului. Întreaga țară făcea la fel.

Multă vreme am fost frămîntat de îndoieli: șovăiam între două cariere: marina și știința. O dată, în timpul serviciu-

lui meu pe Marea Caspică, mă întorceam la Baku într-o barcă cu motor. Ziua era foarte liniştită şi toridă; marea se întindea, ternă şi lucie, asemenea unei oglinzi verzi, soarele arunca flăcări de pe un cer fără nori. Culcat la proră, scrutam valurile pătrunse de lumină: pe alocuri, vedeam, la mai bine de zece metri adîncime, fundul neted şi pustiu. Deodată întrezării forme geometrice pe care nu le recunoscui imediat. Erau ruinele unui oraş scufundat, ziduri şi turnuri fantomatice se ridicau sub barcă şi se îndepărtau încet, ireale, inaccesibile. De abia prinsei să desluşesc clădirile şi străzile, că o briză uşoară sau reflexul unei unde în soare şterse misterioasa vedenie. Impresionat mă simţii mai mult decît oricînd atras spre ştiinţă: voiam să cunosc istoria Pămîntului şi să pătrund cauzele marilor transformări pe care el le-a suferit. La Baku, primii o telegramă de la academicianul Suşkin. Îmi propunea să lucrez la Academie, trebuia să încep cu modestul post de preparator adjunct. Acceptai fără să şovăi şi optai în mod definitiv pentru ştiinţă.

Iarna preparam probele necesare studiului, vara parcurgeam diverse regiuni ale Uniunii Sovietice, în căutarea vestigiilor de animale dispărute. Devenii un „vînător de fosile". Avui norocul să fac multe descoperiri interesante în pădurile şi mlaştinile din Nord, în bezna şi tăcerea vechilor mine din Ural, în stepele şi munţii pustii ai Asiei Centrale. O dată cu experienţa, venea şi maturitatea spiritului. Îmi dădeam seama de datoria mea faţă de patrie şi faţă de poporul meu. Nu puteam rămîne departe de grandioasa luptă pe care oamenii sovietici o dădeau pentru crearea, în timpul cel mai scurt, a unei industrii şi tehnici de avangardă. În această misiune, un rol însemnat revenea geologiei, căreia mă şi consacrai: după terminarea Institutului de mine de la Leningrad, am început să fac prospecţii în Siberia, în Iakuţia şi în Extremul Orient. Această muncă aspră a însemnat pentru mine o excelentă şcoală. Desigur, sedimentele cambriene de la Aldan, gneiss-urile din Siberia răsăriteană, mezozoicul Extremului Orient, minele de cărbune şi terenurile aurifere erau foarte departe şi de studiul continentelor erei paleozoice superioare şi ale faunei acesteia — probleme cărora hotărîsem să mă dedic —, dar orizontul meu de om de ştiinţă şi experienţa mea de călător se lărgeau de la o zi la alta.

La capătul celui dintîi cincinal, geologia sovietică realizase mari progrese în studiul bogăţiilor naturale ale ţării; mii de specialişti fuseseră formaţi în cursul acestor ani. Revenii la cercetările paleontologice şi căpătai direcţia unui laborator care studia cele mai vechi specii de animale terestre şi păturile erei paleozoice, cea mai îndepărtată din istoria pămîntului. Academicianul Suşkin, maestrul meu, murise şi eu fusesem chemat să-l înlocuiesc, deşi n-aveam nici talentul şi nici cunoştinţele lui. A fost o perioadă de muncă încordată şi de existenţă cu totul sedentară, tulburată însă adesea de nostalgia călătoriilor. Sufletul meu nu se resemna cu recluziunea pe care mi-o impuneau împrejurările. Şi îmi veni pofta să scriu, nu cel de al cincizecilea articol ştiinţific, ci

simple amintiri evocind tumultuoasa activitate a exploratorului, aprigă-i luptă cu natura...

Incercai in mai multe rinduri să scriu memorii. Am innegrit fără succes o grămadă de pagini. Aceste note insă păreau lipsite de interes. cuvintele n-aveau vigoare, descrierile priveliştilor erau insipide. Acest prim eşec in domeniul literar mă descurajă. De altfel, eram prea ocupat ca să mă detaşez de lumea exterioară, pentru a o privi ca artist şi pentru a găsi timpul să meditez in voie...

Reincercai să scriu cu mult mai tirziu, în zilele marelui război naţional, in cursul unei boli care fu cit pe aici să mă doboare. Convalescenţa mi-a fost lungă, iar ideea de a nu face nimic, atunci cind ţara mea trecea prin încercări atit de crunte, mi-era de nesuportat. Socoteam că mă puteam face util descriind misterele mării, natura vastei noastre patrii, obiceiurile şi acţiunile oamenilor de elită, marinari, exploratori şi savanţi, care luptau pentru dezvoltarea ştiinţei.

Primele mele povestiri, publicate în 1944, fură bine primite de cititori; după vindecarea mea, hotării să continui a scrie, reluindu-mi, totodată, munca ştiinţifică. Din 1945 şi pină în 1948 au apărut povestiri adunate apoi intr-un volum[1]*. Prima mea operă mai întinsă: „La hotarul Oikumenei", un roman istoric despre Egipt şi Ellada, a fost publicată in 1949. Am scris apoi o nuvelă istorică intitulată „Călătoriile lui Boverjed" (1953)*[2]*.*

Toate povestirile mele sint inspirate de pasiunea mea pentru „lumile indepărtate", pasiune pe care am avut-o încă din copilărie. Aceste lumi pot exista in gindirea ştiinţifică, în profunzimile misterioase ale vremurilor apuse. Sint căi şi semne noi, încă incerte, abia schiţate la infinitul orizont al viitorului. Sarcina romancierului constă în a ilustra, prin imagini vii, aceste căi, în a vorbi despre ele ca despre un fapt indeplinit şi astfel a conduce pe cititor spre poziţiile înaintate ale ştiinţei. Dar încă nu-i totul. Filozofia ficţiunii ştiinţifice este evoluţia spiritului omenesc creator care contribuie la studierea vieţii societăţii. Iar esenţa ei este cercetarea noului şi, prin urmare, deschiderea unei ferestre spre viitor.

I. EFREMOV

---

[1] E vorba de povestirile „Umbra trecutului", „Observatorul Nur-i-Deşt", „Intilnire pe Tuskarova", „Piscul de sub lună", „Lacul duhurilor de munte", „Olhoi-Hornoi", „Cornul alb", „Corăbiile astrale" (apărute la noi în ţară, la Editura tineretului).

[2] Notă din partea redacţiei romîne:

Romanul „NEBULOASA DIN ANDROMEDA" — ultima lucrare a lui I. Efremov — a fost terminat anul trecut şi apare concomitent în limbile rusă, romînă şi maghiară.

Personajele romanului:

ERG NOOR *comandantul astronavei „Tantra"*
NIZA KRIT *tînără astronavigatoare de pe „Tantra"*
PUR HISS *astronomul expediției „Tantra"*
EON TAL *biologul expediției „Tantra"*
LUMA LASWY *medicul expediției „Tantra"*
PEL LYN *astronaut experimentat de pe „Tantra"*
KEY BEER *inginer electronist de pe „Tantra"*
INGRID DITRA *astronomă de pe „Tantra"*
IONE MAR *profesoară de gimnastică ritmică de pe „Tantra"*
BINA LED *geologa expediției „Tantra"*
TARON *mecanic de pe „Tantra"*
DAR VETER *directorul stațiunilor exterioare*
MWEN MAS *succesorul lui Dar Veter*
VEDA KONG *specialistă în istoria antică*
EVDA NAL *célebră psihiatră*
IUNII ANT *conduce serviciul mașinilor electronice de memorizat*
ZAF FTET *șeful informației externe de pe „Lebăda 61"*
GRIM ȘAR *șeful laboratorului de paralizie generală*
AF NUT *celebru chirurg*
LEAO LAN *renumit paleontolog*
AVA EIGORO *principala ajutoare a Vedei Kong*
REN BOZ *fizician și matematician de la Academia lărgirii limitelor cunoașterii*
KART SAN *pictor*
CIARA NANDI *biolog, modelul lui Kart San*
FRIT DON *șeful expediției navale*
KOR YULL *construise cu 170 de ani în urmă în apropierea observatorului din Tibet instalații pe care le va folosi Mwen Mas în vederea unei experiențe epocale*
GROM ORM *președintele Consiliului astronautic, constructorul bazei de pe sistemul planetar al Centaurului*
DIS KEN *fiul lui Grom Orm*
ZIG ZOR *compozitor*
TOR AN *fiul lui Zig Zor, prieten cu Dis Ken*
MIR OM *cel mai vîrstnic dintre cei patru secretari ai Consiliului astronautic*
VLIHH OZ DDIZ *ilustru cercetător cosmic de pe „Albireo II", stea din constelația Lebăda*
ONAR *o fată dintr-un sat de pe Insula Uitării*

Capitolul I

STEAUA DE FIER

La lumina opalescentă a unei solite, prinsă de plafon, cadranele nenumăratelor aparate licăreau cu becurile lor viorii-albastre, portocalii şi verzi.

În centrul unei mese curbe de comandă, se desprindea un cadran mare, roşu. În faţa acestuia, o fată stătea nemişcată, în atitudinea puţin comodă a unui adorator plecat în faţa divinităţii. Reflexele roşii făceau chipu-i tînăr să pară mai matur şi mai sever, desenînd umbre aspre în jurul buzelor plinuţe, făcînd să pară mai ascuţit năsucul uşor ridicat. Sprincenele groase, încruntate ale fetei erau acum foarte negre, dînd ochilor o expresie de sumbră resemnare.

Cîntecul monocord al contoarelor fu întrerupt de un uşor zăngănit metalic. Tînăra fată tresări şi-şi îndreptă spatele trudit, cu mîinile subţiri împreunate după ceafă.

În spatele ei se auzi o uşă. O umbră mare se prefăcu într-un bărbat cu mişcări sacadate, precise. O lumină aurie izbucni, aprinzînd reflexe vii în părul roşcat al fetei. I se luminară şi ochii, pe care, cu nelinişte şi dragoste, îi aţintea asupra noului venit.

— Cu alte cuvinte, nu v-aţi culcat. Se poate?! O sută de ore nedormit!...

— Crezi că-i un exemplu prost? răspunse bărbatul vesel, deşi fără zîmbet. Glasul său avea inflexiuni metalice.

— Toţi ceilalţi dorm, rosti sfios fata, ...aşadar nu bănuiesc nimic, adăugă ea coborînd instinctiv glasul pînă la şoaptă.

— Poţi vorbi fără teamă! Tovarăşii noştri dorm. În clipa de faţă, în cosmos nu veghem decît noi doi, iar pînă la pămînt mai e un parsec * şi jumătate!

— Dar... nu mai avem anamezon ** decît pentru o singură accelerare!

În glasul ei vibrau şi spaimă, şi un fir ascuns de încîntare.

Erg Noor, şeful celei de-a 37-a expediţii astrale, ajunse din doi paşi lîngă cadranul cel roşu.

— Sîntem la al cincilea tur!

---

* Parsec = unitate de măsură pentru distanţe astronomice egală cu 3,26 ani-lumină sau aproximativ 32.10^{12} km. (N. R.)

** Anamezon = substanţă cu legăturile mezonice nucleare distruse, avînd o viteză de eflux apropiată de cea a luminii; e folosit de astronavă drept combustibil. (Noţiune fantastică. — N. A.)

— Da, am intrat în el. Şi... nimic. Tînăra fată aruncă o privire grăitoare spre pîlnia acustică a aparatului de recepţie automat.

— După cum vezi, continuă Erg Noor, nu-i rost de dormit. Trebuie să mă gîndesc la toate variantele, la toate posibilităţile. Soluţia trebuie găsită pînă la sfîrşitul celui de-al cincilea tur.

— Dar aceasta înseamnă încă 110 ore...

— Bine, atunci voi dormi aici, în fotoliu. Ceva mai tîrziu, cînd se va termina acţiunea sporaminei * pe care am luat-o cu 24 de ore înainte.

Fata rămase un timp cufundată în reflecţii. În sfîrşit, se hotărî:

— Ce-ar fi să reducem raza cercului? Poate că li s-a defectat emiţătorul.

— Cu neputinţă! Să reducem raza fără a micşora viteza ar echivala cu distrugerea navei într-o clipă. Să micşorăm viteza ca să parcurgem apoi distanţa de un parsec şi jumătate fără anamezon, cu viteza celor mai antice rachete cu care se mergea în lună? Ar însemna să ne putem apropia de sistemul nostru solar cam peste 1.500—2.000 de ani...

— Înţeleg... Dar nu s-ar putea ca ei...

— Nu, aceasta e cu neputinţă. Timpurile cînd oamenii puteau să comită neglijenţe sau să se înşele pe ei şi pe alţii au trecut demult. Acum un asemenea lucru nu se mai poate întîmpla.

— N-am vrut să spun asta. În răspunsul repezit al fetei se simţea că fusese niţeluş jignită. Voiam să spun că, poate, ne caută şi „Algrabul", desigur, însă abătîndu-se de pe traseul său...

— Nu se putea abate atît de mult. O eroare este cu neputinţă. Ceea ce înseamnă..., Erg Noor şovăi, neîndrăznind parcă să rostească verdictul, ...înseamnă că „Algrabul" a pierit!

— Poate că n-a pierit chiar, dar a fost avariat de vreun meteorit şi nu mai poate atinge viteza cerută..., interveni fata.

— Nu poate atinge viteza cerută! repetă Erg Noor. Nu este oare acelaşi lucru? Ce se întîmplă dacă între astronavă şi destinaţia ei se aştern milenii de parcurs? Este şi mai rău: moartea nu vine dintr-o dată, ci după ani şi ani de neputinţa de a se sustrage fatalităţii.

Cu o mişcare rapidă, Erg Noor trase un fotoliu pliant de sub pupitrul maşinii electronice de calculat de model mic MNU—11. Pînă acum, din cauza marii ei greutăţi, a dimensiunilor şi a fragilităţii sale, n-a fost cu putinţă să se instaleze pe astronave o maşină electronică — creierul model I.T.U — care să îndeplinească operaţii multiple şi căreia să i se poată încredinţa în întregime conducerea navei. Se impunea prezenţa navigatorului de serviciu în cabina de comandă.

Mîinile şefului expediţiei se mişcau acum pe manete şi butoane cu o viteză uimitoare, de pianist. Faţa lui palidă cu trăsături aspre, parcă împietrite, fruntea înaltă, plecată obstinat asupra mesei de comandă, părea să arunce o provocare puterilor oarbe ale destinului care ameninţau colţişorul de lume vie, furişat în adîncurile interzise ale spaţiului cosmic.

Niza Krit, tînăra astronavigatoare, care pentru prima oară lua parte la o expediţie cosmică, urmărea mişcările lui Noor ţinîndu-şi

---

* Sporamină = medicament care înlătură somnul. (Noţiune fantastică — N. A.)

răsuflarea. Cît de calm, cît de energic şi de inteligent era bărbatul acesta ce-l era drag... Îl iubea de mult, de cinci ani, de cînd lucra alături de el. Nu mai avea nici un rost să-i ascundă dragostea ei — de altfel, Erg Noor ştia, probabil, acest lucru. Niza o simţea... Acum, că se întîmplase această nenorocire, avea bucuria de a face de gardă în aceeaşi tură cu el. Trei luni petrecute în doi, în timp ce restul echipajului astronavei dormea cufundat în dulcele somn hipnotic! Mai aveau de vegheat împreună 13 zile. Apoi le venea şi lor rîndul să doarmă, pe o perioadă de şase luni, în care timp urma să se schimbe două echipe de serviciu, navigatori, astronomi şi mecanici. Ceilalţi — biologii, geologii —, care n-aveau de lucrat decît la locul destinaţiei, puteau dormi şi mai mult, în timp ce astronomii... Lor le revenea partea de muncă cea mai grea, cea mai încordată.

Erg Noor se ridică, şi firul gîndurilor Nizei se rupse.

— Mă duc în cabina hărţilor siderale... Rîndul dumitale la odihnă vine..., se uită la cadranul unui ceas dependent *, ...peste nouă ore. Am tot timpul să dorm înainte de a te schimba...

— Nu sînt obosită, rămîn aici cît trebuie, important este să vă odihniţi dumneavoastră!

Erg Noor se încruntă şi voi să obiecteze ceva; dezarmat însă de duioşia din glasul fetei şi din ochii ei căprui care-l priveau cu atîta încredere, zîmbi şi ieşi fără o vorbă.

Niza se aşeză în fotoliu, îşi plimbă privirea peste aparatele, atît de familiare pentru ea, şi se lăsă furată de gînduri. Deasupra ei se căscau, negre, ecranele reflectoare care transmiteau la postul central de comandă imaginea abisurilor care înconjurau astronava. Luminiţele multicolore ale stelelor păreau nişte ace de lumină care, pătrunzînd prin ochi, sfredeleau creierul omului.

Astronava întrecea tocmai o planetă, şi forţa de gravitaţie a acesteia făcea ca „Tantra" să oscileze de-a lungul fîşiilor de intensitate variabilă a cîmpului gravitaţional **. Din cauza aceasta, stelele, măreţe şi ostile, de pe ecranele-reflectoare efectuau neaşteptate salturi. Desenul constelaţiilor se schimba cu o viteză nemaipomenită.

Planeta K2-2 N-88, depărtată de astrul său, rece şi lipsită de viaţă, era cunoscută ca un loc comod de întîlnire pentru astronave... Al cincilea tur... Mintea lui Erg Noor şi-a încordat acum toate forţele în căutarea soluţiei celei mai bune. Şeful expediţiei şi comandantul navei nu se putea înşela, — altminteri astronava de cea mai înaltă clasă — „Tantra" —, cu echipajul ei compus din cei mai eminenţi savanţi, nu se va mai întoarce niciodată din monstruoasele abisuri ale nemărginirii! Dar Erg Noor nu se va înşela...

Deodată Niza Krit simţi o stare oribilă apropiată de leşin, ceea ce însemna că astronava se abătuse de la traseul ei cu o fracţiune infimă de grad ***, admisibilă numai în condiţiile vitezei micşorate,

---

* Ceas dependent — ceas care arată timpul de pe astronavă, în funcţie de viteza acesteia (noţiune fantastică). Conform teoriei relativităţii, la viteze de mişcare mari, inferioare celei a luminii, timpul unui obiect în mişcare se scurtează în comparaţie cu timpul unui observator imobil faţă de astronavă (N. A.).

** Adică de-a lungul liniilor de forţă ale cîmpului de atracţie creat de un corp ceresc (N. R.).

*** Un grad abatere în cosmos, la viteza „Tantrei", ar însemna milioane de kilometri. (N. R.)

deoarece altfel fragila ei încărcătură vie n-ar mai fi putut rămîne în viață. De îndată ce negura cenușie care împăienjenise ochii fetei se mai risipi, starea de leșin reapăru: nava se reintegrase în traseul ei. Radiolocatoarele ei, extraordinar de sensibile, dibuiseră în bezna din față un meteorit — cea mai mare primejdie pentru astronave. În mai puțin de-o milionime de secundă, mașinile electronice care conduceau nava (căci numai ele puteau executa toate manevrele cu viteza necesară, nervii omenești necorespunzînd vitezelor cosmice) asiguraseră o deviere a „Tantrei", iar după ce primejdia a trecut, o făcuseră cu aceeași viteză să-și reia vechiul traseu.

„De ce, dar, aceste mașini să nu fi fost în stare să-l salveze și pe „Algrab"? — își zicea Niza, care, între timp, își venise în fire. Era aproape sigur că această navă căzuse victimă întîlnirii cu un meteorit. Erg Noor spunea că pînă acum fiecare a zecea astronavă pierea ciocnindu-se de meteoriți... în ciuda inventării unor locatoare atît de sensibile ca aparatul lui Woll Hod. Pieirea „Algrabului" îi punea și pe ei în primejdie, tocmai atunci, cînd totul părea atît de bine studiat și pus la punct. Niza începu să-și amintească toate cele ce s-au petrecut din clipa decolării.

Expediția a 37-a siderală avea drept țintă să ajungă în sistemul planetar al unei stele apropiate din constelația Ophiuchus, a cărei unică planetă populată, Zirda, vorbise de mai multă vreme cu Pămîntul și cu alte lumi prin Marele Cerc. Deodată însă amuțise, și, timp de 70 de ani independenți *, nu s-a mai primit de acolo nici un fel de comunicare.

Pămîntul, care, în sistemul Marelui Cerc, era planeta cea mai apropiată de Zirda, avea deci datoria să lămurească ce se întîmplase. Tocmai de aceea nava expediției pornise, luînd pe bord numeroase aparate și cîțiva savanți eminenți, al căror sistem nervos se dovedise, după multiple încercări, capabil să îndure lungi ani de recluziune într-o astronavă. În ceea ce privește rezervele de carburanți pentru motoare — anamezonul, o substanță cu legăturile mezonice dintre nuclee ** distruse și cu viteza de jet egală cu aceea a luminii —, acesta fusese luat în cantități strict limitate. Plănuiseră să se alimenteze cu anamezon o dată ajunși pe Zirda. Iar în cazul cînd această planetă ar fi pățit ceva serios, urma ca „Tantra" să se întîlnească cu astronava de clasa a doua „Algrab", lîngă orbita planetei K2-2 N-88...

Urechea exersată a Nizei prinse ușoara modificare a frecvenței sunetului pe care era acordat cîmpul de gravitație artificială ***. Discurile celor trei aparate așezate în dreapta începură să clipească inegal. La tribord se conectă automat o sondă electronică. Pe ecranul deodată luminat apăru un petic negru și colțuros. Se mișca încet către partea din spate a „Tantrei"; cu alte cuvinte, se afla departe. Era un fragment uriaș de substanță din cele care se întîlnesc extrem

---

* An independent — an terestru independent de viteza astronavei (N. A.).

** În fizica nucleară modernă se presupune că în nucleul atomic, neutronii și protonii se țin legați unii cu alții prin intermediul unor particule, numite mezoni (legături mezonice). (N. R.)

*** Orice astronavă trebuie să aibă un cîmp gravitațional propriu, pentru ca, de pildă, oamenii să se poată menține vertical. (N. R.)

de rar în spaţiul cosmic. De aceea, Niza se grăbi să-i determine volumul, greutatea, viteza şi direcţia în care înainta. Numai după ce se auzi ţăcănitul uşor al bobinei automate a jurnalului de bord, Niza îşi reluă din nou firul amintirilor...

...Acestea erau dominate de viziunea unui soare lugubru roşu-sîngeriu, care crescuse în cîmpul vizual al ecranelor în fiecare din ultimele luni ale celui de-al patrulea an al călătoriei. Al patrulea pentru pasagerii astronavei, care zbura cu viteza de 5/6 din viteza luminii. Pe Pămînt se scurseseră aproape şapte ani independenţi. Protejînd ochiul omenesc, filtrele ecranelor modificau compoziţia razelor oricărui astru în aşa fel încît acesta să apară ca văzut prin stratul gros de atmosfera pămîntească, cu ecranele ei de protecţie din ozon şi apă. Lumina violetă fantomatică, d... nedescris, a stelelor cu temperaturi înalte părea azurie ori albă, aştrii mohorîţi de un roz-cenuşiu deveneau veseli, galben-aurii, aidoma soarelui nostru. Aici însă, dimpotrivă, astrul care strălucea victorios în razele lui de un roşu-aprins căpăta o tonalitate sumbră, sîngerie, familiară pentru ochiul unui observator de pe pămînt atunci cînd era vorba de stelele din clasa spectrală * M_5. Planeta se afla faţă de soarele ei mult mai aproape decît Pămîntul nostru faţă de al său. Pe măsura apropierii de Zirda, astrul ei devenea un disc stacojiu uriaş, trimiţînd o mulţime de raze calorice **, astfel încît pentru răcirea astronavei a trebuit să se cheltuiască multă energie.

„Tantra" încercase, încă cu două luni înainte de a se apropia de Zirda, să comunice cu staţiunea ei exterioară, aflată pe un mic satelit natural, lipsit de atmosferă şi care era mai aproape de Zirda decît Luna de Pămînt. Acum tăcerea nu se mai putea explica prin nici un fel de cimpuri.

Astronava continua să lanseze apeluri chiar şi atunci cînd pînă la planetă mai rămăseseră 30.000.000 de kilometri; viteza fantastică a „Tantrei" scăzuse la 3.000 de kilometri pe secundă. De serviciu era Niza. Veghea însă şi restul echipajului, strîns, în aşteptare, în faţa ecranelor, la postul central de comandă.

Niza lansa apeluri, mărind puterea emisiunii şi aruncînd înainte semnale luminoase în formă de evantai.

În cele din urmă, zăriră un punct minuscul şi strălucitor: era satelitul pe care se afla staţiunea exterioară. Astronava începu să evolueze în jurul planetei, apropiindu-se treptat de ea în spirală şi potrivindu-şi viteza după cea a satelitului. În curînd, „Tantra" şi satelitul erau ca legaţi cu o parîmă nevăzută; astronava plana deasupra micii planete care se mişca repede pe orbita ei. Stereotelescoa-

---

* Clasă spectrală = clasele spectrale ale stelelor sînt indicate prin litere în ordinea următoare: O, B, A, F, G, K, M, plecînd de la stelele albastre foarte fierbinţi, la suprafaţa cărora temperatura este de 100.000°, şi pînă la cele roşii, cu temperatura de 3.000°. Fiecare clasă are zece subdiviziuni notate cu o cifră, de exemplu A_7. Există şi clase stelare speciale: N, P, R, S, cu un conţinut ridicat de carbon, cian, titan, zirconiu în spectrele lor (N.A.).

** Razele sau undele calorice sînt razele de căldură, de exemplu razele roşii, infraroşii etc. (N. R.)

pele* electronice ale navei sondau acum suprafaţa satelitului. Şi, deodată, în faţa echipajului „Tantrei" apăru o priveliște de neuitat.

O clădire uriașă, plată, de sticlă strălucea în reflexele sîngerii ale soarelui. Chiar sub acoperiș se afla un fel de sală mare de conferinţe sau amfiteatru. Acolo se aflau, înţepeniţi în totală nemișcare, o mulţime de fiinţe, ce arătau altfel decît pămîntenii; dar, fără nici o îndoială, erau oameni și ei. Emoţionat, astronomul Pur Hiss puse mai bine la punct focalizarea aparatului. Rîndurile de oameni, care se zăreau neclar sub acoperișul de sticlă, erau cu desăvîrșire nemișcate. Pur Hiss mări și mai mult imaginea. Văzură acum un fel de podium, înconjurat de panourile aparatelor; la o masă lungă, picior peste picior, în faţa auditorilor, stătea un om ai cărui ochi plini de groază erau pironiţi în zare...

— Sînt morţi, îngheţaţi! exclamă Erg Noor. Aeronava continua să planeze deasupra satelitului Zirdei, și 14 perechi de ochi urmăreau neclintit mormîntul acesta de sticlă, căci, într-adevăr, era un mormînt. De cîţi ani oare ședeau astfel aici aceste cadavre? Planeta amuţise cu 70 de ani în urmă — dacă ar fi să se mai adauge la aceasta cei șase ani ai drumului parcurs de raze, erau trei sferturi de veac...

Toate privirile se îndreptară spre șeful expediţiei. Palid la faţă, Erg Noor scruta negura gălbuie a atmosferei planetei. Prin ea abia dacă se ghiceau contururile neclare ale munţilor, slabele reflexe ale mărilor; nimic însă nu le putea da răspunsul pentru care veniseră aici.

— Staţiunea a pierit, continuă șeful expediţiei, și n-a fost refăcută nici în decurs de 75 de ani. Aceasta dovedește că pe planetă s-a petrecut o catastrofă. Trebuie să coborîm, să străbatem atmosfera, poate să și aterizăm. Sîntem adunaţi aici cu toţii. Cer deci părerea consiliului...

Singurul care a avut ceva de obiectat a fost astronomul Pur Hiss. Niza examina, plină de indignare, nasul lui mare de pasăre de pradă și urechile urîte, implantate prea jos.

— Dacă pe planetă s-a petrecut o catastrofă, n-avem nici o șansă să găsim aici anamezon. Înconjurul planetei la o altitudine mică, cu atît mai mult o aterizare, ne-ar face să cheltuim aproape întreaga rezerva de carburant planetar** de care mai dispunem. Afară de asta, nu se știe încă ce s-a întîmplat. S-ar putea să fie radiaţii puternice, care să ne fie fatale...

Ceilalţi membri ai expediţiei își susţinură însă șeful.

— Nici un fel de radiaţii planetare nu ameninţă o navă prevăzută cu protecţia cosmică — se pronunţă Erg Noor. Am fost trimiși aici tocmai ca să lămurim ce s-a întîmplat. Ce va răspunde Marelui Cerc Pămîntul? Să stabilim faptele este cu totul insuficient, trebuie să le și explicăm — vă rog să-mi scuzaţi aceste truisme! mai spuse Erg Noor, și în glasu-i metalic străbătură note ironice. Nu cred că ne putem sustrage datoriei noastre directe... și șeful tăcu.

— Temperatura straturilor superioare ale atmosferei este nor-

---

* Stereotelescop — telescop special, care e construit în așa fel încît redă imaginile în spaţiu și nu în plan. (N. R.)

** Carburant planetar — carburant folosit la motoarele navelor planetare (planeto-navelor), precum și la „aterizajul" și „decolarea" astronavelor. (Noţiune fantastică. N. A.)

mală! strigă bucuroasă Niza, care efectuase în grabă măsurătorile necesare.

Erg Noor zîmbi și începu să coboare, prudent, spirală după spirală, încetinind treptat viteza astronavei, care se apropia de suprafața planetei. Zirda era ceva mai mică decît Pămîntul, și un zbor la înălțime mică în jurul ei nu necesita viteză prea mare. Astronomii și „geologul" confruntau datele hărții planetei cu observațiile aparatelor optice de pe bordul „Tantrei". Continentele își păstrau întocmai vechile lor contururi, mările scînteiau liniștit în lumina roșie a soarelui. Nu-și schimbaseră forma nici crestele muntoase pe care le cunoșteau din fotografiile mai vechi. Numai planeta tăcea.

Timp de 35 de ore, membrii echipajului nu-și părăsiră posturile de observație, schimbîndu-se doar cînd și cînd la comanda aparatelor.

Compoziția atmosferei, radiația cosmică, iradierea astrului roșu, — totul coincidea cu vechile date ce le aveau despre Zirda. Numai gradul de ionizare a stratosferei se ridicase în comparație cu standardurile terestre. Erg Noor deschise un volum de tabele privitoare la Zirda și găsi coloana cu datele referitoare la stratosfera ei. Ionizarea se dovedi a fi mai ridicată decît cea normală. În mintea lui Noor începuse a miji o bănuială alarmantă.

La cea de-a șasea volută a spiralei de coborîre, începură să se distingă contururile orașelor mari. Dar nici acum receptoarele astronavei nu înregistrară nici un semnal...

Niza Krit ieși din schimb ca să mănînce și, parcă, ațipi. I se păruse că n-a dormit decît cîteva clipe. Astronava zbura pe deasupra părții umbrite a Zirdei cu o viteză care nu depășea aceea a unei obișnuite spironave* terestre. Aici, dedesubtul lor, trebuia să se întindă orașe, uzine, porturi. Dar oricît de mult ar fi scrutat întunericul puternicele stereotelescoape, în bezna adîncă nu se zări nici măcar o singură luminiță. Bubuitul de tunet al atmosferei spintecate de aeronavă ar fi trebuit să se audă la distanțe de zeci de kilometri. Trecu un ceas. Dar nici acum nu se aprinse nici o lumină. Așteptarea chinuitoare era acum de neîndurat. Noor conectă sirenele navei. Un urlet înspăimîntător zbură deasupra abisului negru de sub ei. Oamenii Pămîntului sperau că, însoțit de bubuitul văzduhului, vuietul acesta va fi auzit de locuitorii Zirdei, care nu dădeau nici un semn de viață.

O pală de lumină vie mătură întunericul lugubru, și „Tantra" ieși pe partea luminată a planetei. Dar sub ea se așternea și acum un văl negru, catifelat. Fotografiile mărite rapid arătară un covor compact de flori semănînd cu macii negri catifelați de pe Pămînt, o mare raritate în lumea vegetală. Desișuri de maci negri se întindeau pe distanțe de mii de kilometri, înlocuind orice altă vegetație... — pădurile, tufișurile, papura și ierburile. În mijlocul acestui covor negru se zăreau străzile orașelor, asemenea coastelor unor schelete uriașe; construcțiile de fier ruginite arătau ca niște răni sîngerînde. Nicăieri nici o suflare de viață, nici un copăcel. Numai și numai maci negri și nimic altceva!

— Este o tragedie groaznică! murmură încet biologul expediției, Eon Tal. S-au sinucis și au omorît întreaga planetă!

---

* Spironavă — aeronavă, care execută un zbor în spirală. (Noțiune fantastică. — N. R.)

— Adevărat? întrebă Niza, stăpînindu-şi cu greu lacrimile. E chiar atît de groaznic? Dar gradul de ionizare nu este chiar atît de mare..

— Au trecut ani destui, răspunse sever tînărul biolog. Faţa lui virilă, cu nas coroiat de caucazian, se făcuse ameninţătoare. O asemenea dezagregare radioactivă, continuă el, este cu atît mai primejdioasă, cu cît se acumulează pe neobservate. În decurs de veacuri, radiaţiile puteau spori cor cu cor*, după cum numim noi biodozele**, apoi deodată s-a petrecut un salt calitativ! O ereditate pe cale de destrămare, încetarea reproducţiei, la care se adaugă şi epidemiile provocate de radiaţii... Nu este prima oară că se întîmplă aşa ceva; Cercul cunoaşte asemenea catastrofe...

— Dar planeta însăşi n-a pierit. În mai puţin de un veac, o vom putea repopula, afirmă convins Erg Noor.

Se hotărîse să recurgă la o manevră destul de grea, schimbînd traseul orbital al astronavei, trecînd de pe cercul de latitudine, pe meridian. Nu puteau să se depărteze de planetă fără a fi lămurit definitiv dacă toţi locuitorii ei au pierit sau nu. Poate că cei rămaşi în viaţă nu pot chema astronava în ajutor din cauză că centralele lor energetice şi aparatajul sînt distruse.

Nu era prima oară cînd Niza îl vedea pe şeful său la masa de comandă în timpul unei manevre pline de răspundere. Cu faţa lui asprită, de nepătruns şi mişcările repezite, dar totdeauna precise, Erg Noor apărea în ochii astronautei ca un adevărat erou legendar.

„Tantra" parcurgea din nou un drum decepţionant în jurul Zirdei, de rîndul acesta de la un pol la altul. Ici-colo, mai cu seamă pe la paralelele mijlocii, apărură zone întinse de sol dezgolit. Acolo, in aer plutea o ceaţă galbenă prin care se ghiceau, ca nişte valuri, crestele uriaşe ale nisipurilor roşii bătute de vînturi.

...Mai departe se aşterneau covoare din catifeaua cernită a macilor negri — singurele plante care reuşiseră să reziste radioactivităţii sau să dea naştere sub influenţa ei unei mutaţii*** viabile.

Totul era acum limpede. Să mai caute undeva, printre ruinele acestea neînsufleţite, rezervele de anamezon pregătite pentru oaspeţii din alte lumi conform recomandării Marelui Cerc (Zirda nu poseda încă astronave, ci numai aparate de zbor interplanetare) ar fi fost nu numai inutil, ci şi riscant. „Tantra" începuse deci să-şi lărgească încetul cu încetul spirala zborului în sens opus, depărtîndu-se de planetă. Accelerînd cu ajutorul motoarelor trigger-ionice****, astronava ieşi din cîmpul de gravitaţie al planetei moarte şi porni spre sistemul nelocuit, desemnat numai printr-un cifru convenţional, unde

---

* Cor = unitate de iradiere la care e supus un organism. (Noţiune fantastică. — N. A.)

** Biodoze = doze de iradiere dăunătoare unui organism viu. (N. A.)

*** Mutaţie — fenomen de naştere aparent spontană a unei specii dintr-o altă specie; aici: sub influenţa radiaţiilor. (N. R.)

**** Motoare trigger-ionice = motoare în care jetul reactiv se realizează pe calea reacţiei „trigger" (în cascadă) a substanţei ionizate. (Jetul ionic e un flux gazos de atomi ionizaţi, folosit ca propulsor la astronave. Noţiuni fantastice. — N. R.)

fuseseră aruncate cîteva faruri-bombă * şi unde ar fi trebuit să-i aştepte astronava „Algrab".

Din însemnările în legătură cu Zirda, extrăseseră menţionarea experienţelor riscante care fuseseră făcute acolo cu carburanţii atomici. Găsiră cuvîntări ale unor savanţi de seamă de pe planeta moartă, cuvîntări în care aceştia atrăseseră atenţia asupra apariţiei unor simptome de influenţe dăunătoare pentru viaţă şi stăruiseră să se sisteze experienţele. Cu 118 ani în urmă, pe calea Marelui Cerc, fusese trimisă o scurtă avertizare, suficientă pentru nişte oameni inteligenţi, dar, precum se vede, neluată în seamă de guvernul Zirdei.

Nu mai exista nici un dubiu : Zirda pierise din cauza acumulării unor radiaţii dăunătoare, provocate de numeroase experienţe imprudente.

Acum, de cîteva zile, „Tantra" descria cerc după cerc în jurul planetei acesteia cenuşii, iar speranţa de a se întîlni cu „Algrab" se micşora cu fiecare oră. Presimţirea că se petrecuse o catastrofă devenea tot mai apăsătoare.

Erg Noor se opri în prag, cu ochii la Niza, care stătea pe gînduri. Căpşorul ei aplecat, cu o claie deasă de păr, semăna cu o învoaltă floare aurie... Un profil de ştrengar, nişte ochi aşezaţi puţin pieziş şi adesea mijiţi din cauza unui rîs cu greu stăpînit, iar acum larg deschişi, scrutînd necunoscutul cu îngrijorare, dar şi cu curaj ! Fetiţa aceasta nici nu-şi dădea seama ce mare sprijin sufletesc găsea el în dragostea ei neprecupeţită. Deşi trecut prin ani şi ani de încercări care-i oţeliseră voinţa şi sentimentele, Erg Noor se simţea uneori obosit de rolul său de şef, trebuind să fie gata în orice clipă să ia asupra lui întreaga răspundere pentru viaţa oamenilor, pentru astronavă şi succesul expediţiei lor. Acolo, pe Pămînt, de mult nu mai exista o răspundere atît de individuală, căci hotărîrile erau totdeauna luate de un grup de oameni chemat să realizeze o anumită muncă. Iar dacă se întîmpla ceva deosebit, puteai oricînd să primeşti orice sfat, să capeţi o consultaţie oricît de complicată. Aici însă n-aveai de unde primi sfaturi, iar comandanţii astronavelor se bucurau de drepturi speciale. Ar fi fost mai uşor ca o asemenea răspundere să dureze doar doi-trei ani, şi nu zece-cincisprezece, cît reprezenta durata medie a unei expediţii cosmice !

Erg Noor intră în cabina de comandă.

Niza se ridică repede şi-i ieşi în întîmpinare.

— Am adunat toate materialele şi hărţile de care am nevoie, spuse el. Să dăm de lucru maşinii !

Şeful expediţiei se lungi într-un fotoliu şi acum răsfoia încet filele metalice, numind cifrele coordonatelor, intensitatea cîmpurilor magnetice, electrice şi de gravitaţie, intensitatea curenţilor de particule cosmice, viteza şi densitatea şuvoaielor de meteori. Plină de încordare, Niza apăsa pe butoane, întorcea comutatoarele maşinii de calculat. Erg Noor primi o seamă de răspunsuri, se încruntă şi rămase pe gînduri.

---

* Far-bombă = staţie automată robot pentru transmiterea unor semnale puternice care să răzbească prin atmosfera planetară. Este lansat de pe astronave. (Noţiune fantastică — N. A.)

— În calea noastră se află un cîmp puternic de gravitație — regiunea acumulării de substanță obscură de la Scorpion, alături de Steaua 6555 ZR + 11 PKU, începu el. Spre a evita consumarea carburantului, trebuie să ne abatem încoace spre Șarpele*. La o viteză mai mică am fi putut înainta fără motor, folosind cîmpurile de gravitație în chip de accelerator și navigînd în marginea lor... O încetinire generală a zborului n-ar fi însă avantajoasă.

— Nu s-ar putea atunci să ne dispensăm de încetinire? întrebă Niza încercînd să-i vină în ajutor șefului.

— O viteză de 5/6 din unitatea absolută sau, mai precis, 250.000 de kilometri pe secundă ar mări, în zona terestră de gravitație, greutatea noastră de douăsprezece mii de ori**, așadar ar preface în praf și pulbere întreaga expediție. Nu putem zbura astfel decît în spațiul cosmic, departe de mari acumulări de materie. De îndată ce astronava pătrunde într-o zonă de gravitație, este necesar să micșorăm viteza cu atît mai mult, cu cît gravitatea este mai puternică.

— Cu alte cuvinte, avem aici o contradicție, și, cu un gest copilăros, Niza își sprijini capul în palmă. Cu cît cîmpul de gravitație este mai puternic în condițiile zborului fără motor, cu atît s-ar putea să accelerăm, dar totodată cu atît mai încet trebuie să zburăm.

— Aceasta este valabil numai pentru viteze-sublumină uriașe, cînd însăși astronava se asemuiește cu o rază de lumină și nu se poate mișca decît în linie dreaptă sau pe așa-numita curbă a intensităților egale***.

— Dacă am înțeles bine, vreți să îndreptați „raza" noastră — „Tantra" — nemijlocit asupra sistemului solar.

— Tocmai aici e greutatea. Știi prea bine că, după ce am luat viteză, o oprire sau chiar și o simțitoare încetinire a zborului ar fi pentru noi egală cu moartea, întrucît n-am mai avea cu ce să ne mărim din nou viteza. Dar iată care este primejdia principală! Privește zona 3442 U, ea este cu desăvîrșire necercetată pînă acum. N-avem aici nici stele, nici planete locuite; nu cunoaștem decît cîmpul de gravitație. Uite și marginea ei. Pentru a ne fixa definitiv, să așteptăm părerea astronomilor. După cel de-al cincilea tur, îi vom deștepta pe toți, deocamdată însă... Șeful expediției se frecă la tîmple și căscă.

— Acțiunea sporaminei e pe terminate, spuse Niza. Vă puteți odihni!

— Bine. Mă instalez aici, în fotoliu... Cine știe, poate că se întîmplă vreo minune. Măcar un sunet!

O inflexiune fugară din glasul lui Erg Noor trezi în sufletul Nizei un sentiment de mare duioșie. Cum ar fi vrut ea să strîngă la pieptul ei capul acesta îndărătnic, să netezească părul negru cu fire cărunte apărute prea de timpuriu!

Niza se sculă, așeză cu grijă filele cu însemnări și stinse lampa, lăsînd numai o slabă lumină verzuie de-a lungul panourilor cu aparate și ceasuri. Astronava zbura liniștit în vidul absolut al cosmosului, descriind uriașul ei cerc. Astronauta cu părul roșcat își ocupă

---

* Șarpele — numele unei constelații. (N. R.)

** Sub efectul accelerației, la viteze foarte mari, masele corpurilor cresc enorm de mult. (N. R.)

*** Curba intensităților egale sau drumul de propagare a razelor de lumină. (N. R.)

fără zgomot locul alături de „creierul" imensei nave. Aparatele cîntau încetişor obişnuitul lor cîntec, acordat pe o anumită melodie; orice tulburare, cît de mică, provoca îndată o notă falsă. Totul era în ordine: melodia lină se depăna în tonalitatea voită, acompaniată cînd şi cînd de lovituri surde, ca de gong: acestea marcau momentele de conectare a motorului planetar auxiliar care îndrepta cursa „Tantrei" după o curbă anumită. Motoarele cu anamezon tăceau. În nava adormită domnea liniştea unei îndelungate nopţi, ca şi cum primejdia ce plana deasupra navei şi a ocupanţilor săi nici n-ar fi existat.

Şi totuşi, în adîncul inimii ei, Niza era liniştită: avea încredere în şeful ei. Cei cinci ani şi mai bine ai călătoriei nu i se păruseră nici lungi, nici chinuitori. Mai cu seamă după ce în sufletul ei se trezise dragostea... Dar chiar şi fără aceasta, observaţiile pasionante, înregistrările electronice de cărţi, muzică şi filme îi permiteau să-şi îmbogăţească neîncetat cunoştinţele şi să nu regrete frumosul Pămînt, să nu se simtă un firicel de nisip, pierdut în abisurile nemărginitului întuneric. Tovarăşii săi de drum erau oameni de mare cultură, iar atunci cînd nervii oboseau de prea multe impresii ori de o activitate încordată prelungită, putea recurge la somnul lung, întreţinut de oscilaţii hipnotice *. Astfel, după o succintă pregătire medicală, frînturi mari de timp se prăbuşeau în neființă, treceau într-o clipă... Alături de omul iubit, Niza era de sigur fericită. N-o frămînta decît gîndul că ceilalţi, mai cu seamă el, Erg Noor, o duc mai greu. Dacă ar putea ea... Dar ce putea face o tînără astronaută de rînd, atît de incultă încă, alături de asemenea oameni! Poate că, totuşi, aducea un folos prin duioşia, prin dorinţa-i fierbinte de a le uşura tovarăşilor ei, clipă de clipă, această muncă istovitoare...

Şeful expediţiei se trezi şi ridică fruntea îngreunată de somn. Melodia egală suna ca şi pînă acum, întreruptă cînd şi cînd de loviturile motorului planetar. Niza Krit se afla ca şi mai înainte în faţa aparatelor, uşor adusă din spate, cu umbre de oboseală pe faţa ei tînără. O privire spre ceasul dependent, şi Erg Noor, cu o mişcare energică, se ridică din fotoliul adînc.

— Am dormit paisprezece ore în şir! Şi dumneata nu m-ai deşteptat, Niza! Este incalificabil... Se opri văzîndu-i zîmbetul radios. Imediat la culcare!

— Dacă-mi daţi voie, aş dormi aici... ca şi dv., se rugă fata. Apoi aduse repede de mîncare, se spălă şi se instală în fotoliu. Ochii săi căprui şi strălucitori, parcă şi mai mari din cauza cearcănelor negre, îl urmăreau pe furiş pe Erg Noor, care, răcorit după un duş de unde, restaurat după mîncare, îi luă locul în faţa aparatelor. După ce controlă datele indicatorilor de protecţie a legăturilor electronice (PLE), se ridică şi începu să se plimbe cu paşi repezi prin cabina de comandă.

— De ce nu dormi? întrebă el sever pe tînăra astronaută.

Niza îşi scutură alene buclele roşcate ce ar fi trebuit să mai fie tunse niţel, deoarece în expediţiile cosmice, femeile nu purtau de obicei păr lung.

— Mă gîndesc... începu ea şovăitor, şi... ştiţi? Să nu zîmbiţi!

---

* E vorba de procedeul de hipnotizare pe calea unor unde ce acţionează asupra creierului. (N. R.)

Imi vine să mă închin în fața măreției și atotputerniciei omului, care a ajuns de acum și printre stele, atît de departe în nemărginitele adîncuri ale spațiului! Pentru dumneata, multe lucruri sînt familiare aici, pe cînd eu mă aflu pentru prima oară în cosmos. Ce minunat îmi pare totul: să iau parte la o călătorie atît de grandioasă!

Cu un zîmbet palid, Erg Noor își frecă fruntea.

— Sînt nevoit să te dezamăgesc sau, mai bine zis, să-ți arăt adevăratele proporții ale atotputerniciei noastre. Iată! Deschise proiectorul, și, pe peretele din spate al cabinei, apăru voluta luminoasă a Galaxiei *. Erg Noor arătă o ramură mărginașă a volutei, compusă din stele rare, abia perceptibilă în întunericul înconjurător, asemenea unei pulberi spălăcite.

— Iată regiunea pustie a Galaxiei unde se află sistemul nostru solar și unde sîntem și noi în clipa de față; ea nu-i decît o margine cu prea puțină lumină și viață... Dar pînă și acest braț ** al Galaxiei se întinde de la Lebădă la Carenă și, pe lîngă faptul că e departe de zonele centrale, mai conține și un nor obscur, uite-l aici...

Pentru a parcurge drumul de-a lungul acestei ramificații, „Tantra" noastră are nevoie de aproximativ 40.000.000 de ani independenți. Iar hăul întunecat ce desparte ramificația noastră de cea vecină l-am putea străbate în 4.000.000 de ani. După cum vezi, zborurile noastre în adîncurile nemărginite ale spațiului nu reprezintă deocamdată decît o învîrtire pe o pată de nimica toată, cu diametrul de 50 de ani-lumină ***! Cît de puțin am ști noi despre univers dacă n-ar exista marea putere a Cercului.

Niza tăcea.

— Închipuiește-ți cele dintîi zboruri astrale! continuă Erg Noor visător. Navele erau mici și nu aveau nici viteza necesară, nici dispozitive puternice de apărare. De altfel, strămoșii noștri aveau o viață de două ori mai scurtă ca a noastră... Iată adevărata măreție a omului!

Niza înălță capul cu o mișcare îndărătnică, așa cum obișnuia s-o facă întotdeauna cînd își exprima dezacordul.

— Dar poate că mai tîrziu, cînd în învingerea spațiului vor fi găsite alte posibilități decît ale noastre de a ne lua la trîntă cu el, poate că atunci oamenii vor spune despre dumneavoastră: „Iată ce eroi au fost!"

Șeful expediției întinse mîna tinerei fete:

— Și despre dumneata, Niza!

Niza se aprinse la față:

— Sînt mîndră că sînt aici, împreună cu dumneavoastră! Și aș fi gata să dau orice ca să mă întorc din nou în cosmos.

— Da, știu acest lucru, rosti gînditor Erg Noor, dar nu toată lumea gîndește ca dumneata.

Instinctul feminin îi ajută tinerei fete să înțeleagă gîndul șefului. Avea în cabina lui două stereoportrete într-o minunată cu-

---

* Galaxie — colțul cosmic din care face parte și sistemul nostru solar. (N. R.)

** Galaxia este o spirală uriașă cu două brațe. (N. R.)

*** Un an lumină distanța parcursă de o rază luminoasă timp de un an, cu viteza de 300.000 de kilometri pe secundă. (N. R.)

loare violet-aurie. Ambele înfăţişau pe frumoasa Veda Kong, specialistă în istoria antică, cu ochii limpezi şi albaştri ca şi cerul pămîntesc, privind de sub sprincenele-i lungi, avîntate ca aripile... Bronzată de soare, cu zîmbetul ei minunat, cu mîinile ridicate spre părul ca fuiorul de in. Sau rîzînd în hohote, cocoţată pe un tun de corabie, monument al unei antichităţi imemoriale...

Gesturile lui Erg Noor nu mai erau acum repezite. Se aşezî încet în faţa astronautei.

— Dacă ai şti, Niza, cît de brutal mi-a distrus soarta visul, acolo pe Zirda! spuse el deodată cu glas surd, atingînd binişor maneta care punea în mişcare motoarele cu anamezon, de parcă ar fi vrut să accelereze şi mai mult cursa ameţitoare a astronavei.

— Dacă Zirda n-ar fi pierit şi noi am fi putut să ne aprovizionăm cu carburanţi, vorbi el mai departe, răspunzînd la întrebarea mută a interlocutoarei sale, aş fi condus expediţia mai departe. Aşa a şi fost, de altfel, convenit cu consiliul. Zirda ar fi comunicat cele de cuviinţă, iar „Tantra" ar fi plecat mai departe cu cei care ar fi dorit-o... Ceilalţi s-ar fi îmbarcat pe „Algrab", care, după îndeplinirea sarcinii sale aici, ar fi fost chemat pe Zirda. Dar dumneata, Niza, ai fi plecat mai departe?

— Eu? Desigur!

— Dar... unde? întrebă deodată Erg Noor, ferm, privind-o ţintă pe Niza.

— Oriunde, fie şi acolo..., şi fata arătă spre abisul negru dintre cele două braţe ale spiralei înstelate a Galaxiei.

— O, n-am fi mers chiar atît de departe! Ştii, drăguţa mea astronaută, că, aproximativ cu 85 de ani în urmă, a fost organizată cea de-a 34-a expediţie cosmică, denumită „în trepte". Trei astronave care se aprovizionau reciproc cu carburanţi se depărtau din ce în ce mai mult de Pămînt în direcţia constelaţiei Lira. Cele două care n-aveau pe ele un echipaj de cercetători, după ce şi-au dat anamezonul celei de-a treia, s-au întors înapoi. Astfel îşi executau alpiniştii ascensiunile pe piscurile cele mai înalte. În sfîrşit, cea de-a treia navă, numită „Vela"...

— Cea care nu s-a mai întors!... şopti Niza înfiorată.

— Da, „Vela" nu s-a mai întors! Şi-a atins însă destinaţia şi a pierit în drumul de întoarcere, după ce a apucat să trimită o comunicare. Ţinta finală era marele sistem planetar al stelei albastre Vega sau cum i se mai spune — Alfa Lira. Cîte perechi de ochi omeneşti, de nenumărate generaţii, au admirat această stea albastră şi strălucitoare a cerului nordic! Vega se află la o depărtare de opt parseci de pămînt, iar oamenii nu se mai depărtaseră pînă atunci de Soarele nostru la asemenea distanţe... Cum-necum, „Vela" ajunsese la destinaţie... Motivul pieirii sale este necunoscut: un meteorit sau poate o gravă avarie... Totuşi... n-ar fi exclus ca şi acum nava să mai plutească în spaţiu, iar eroii, pe care noi îi credem morţi, să mai fie încă în viaţă...

— Ce îngrozitor!

— E destinul care pîndeşte orice astronavă ce n-are viteză suficient de mare. Distanţele sînt atît de mari, încît între ea şi planeta ei natală se interpun îndată milenii de parcurs...

— Şi ce anume a comunicat „Vela"? întrebă repede tînăra fată.

— Foarte puţin. Comunicarea se întrerupea mereu, apoi a amuţit

cu totul, acoperită, probabil, undeva de un cîmp de forță *. Mi-o amintesc și acum: „Vorbește «Vela», vorbește «Vela»! Vin dinspre Vega... De 26 de ani... ajunge... voi aștepta... Vega are patru planete... Nu există nimic mai frumos... Ce fericire!".

— Dar au chemat în ajutor, voiau să aștepte undeva!

— Firește că aveau nevoie de ajutor. Altminteri astronava n-ar fi cheltuit o energie uriașă pentru trimiterea comunicării. Dar ce era de făcut? Nu s-a mai primit de la „Vela" nici un cuvînt.

— 26 de ani independenți parcurși pe drumul de întoarcere, în timp ce între Vega și Soare sînt în total 28 de ani! Înseamnă că nava se afla undeva în zona noastră sau, poate, și mai aproape de Pămînt.

— Nu prea cred... poate doar în cazul cînd a depășit viteza normală, navigînd în apropiere de limita cuantică **. Dar aceasta este cît se poate de primejdios!

Erg Noor explică pe scurt bazele de calcul ale saltului distructiv în starea materiei ***; băgă însă de seamă că fata îl ascultă numai pe jumătate.

— V-am înțeles, am înțeles bine! strigă ea de îndată ce șeful expediției își încheie lămuririle. Și aș fi înțeles chiar de la început dacă pieirea astronavei nu m-ar fi tulburat într-atît... Este un lucru îngrozitor, cu care nu mă pot împăca!

— Acum ai priceput sensul principal al comunicării, spuse posomorît Erg Noor. Descoperiseră lumi de nemaivăzută frumusețe. Eu visez de mult să refac calea parcursă de „Vela"; cu perfecționările moderne, lucrul acesta a devenit cu putință chiar și cu o singură navă. Visul acesta îl nutresc din tinerețe. Vega — soarele albastru cu minunatele lui planete!

— Să vezi aceste lumi..., rosti Niza, și glasul i se frînse. Dar ca să te întorci, ai nevoie de 60 de ani terestri sau 40 de ani dependenți... Aceasta înseamnă... o jumătate din viață.

— Da, realizările mari cer și jertfe mari. Dar pentru mine, aceasta n-ar reprezenta nici măcar un sacrificiu. Viața mea pe Pămînt n-a fost decît scurte escale între călătoriile astrale. Eu sînt născut pe o astronavă!

— Cum așa? se minună tînăra fată.

— Cea de a 35-a expediție siderală era compusă din patru nave. Mama era astronom pe una dintre ele. Eu m-am născut pe drumul înspre steaua dublă MN19026 + 7AL. Cînd expediția se întorsese pe Pămînt, atinsesem vîrsta de 18 ani. Ca una dintre isprăvile lui Hercule a fost considerat faptul că am învățat să conduc astronava și că am devenit navigator cosmic la locul astronautului, care se îmbolnăvise; puteam de asemenea să lucrez ca mecanic la motoarele planetare și cu anamezon...

— Nu înțeleg totuși..., obiectă Niza.

— Cum de a avut maică-mea curajul? Ai să înțelegi cînd ai să

---

* Undele radio pot fi întoarse din drum de un cîmp perturbator; de exemplu, de un cîmp de forțe magnetice. (N. R.)

** Limita cuantică — limită a vitezei apropiate de aceea a luminii, la care nici un corp nu poate exista ca volum, întrucît masa devine infinită, iar timpul egal cu zero. (N. A.)

*** E vorba de saltul de la materia sub formă de masă inertă, adică cu masa de repaos deosebită de zero, la forma de energie, a cărei masă de repaos e zero. (N. R.)

fii mai in virstă! Cind eram mic, mă aduceau intr-o cabină de comandă la fel cu aceasta și-mi holbam ochișorii prostuți, urmărind pe ecrane stelele jucăușe. Zburam în Theta* Lupul, unde se descoperise o stea dublă, aproape de Soare, — două pitice: una albastră și alta portocalie camuflată de un nor obscur. Prima impresie conștientă pe care am avut-o a fost aceea a cerului unei planete pustii, lipsită de oxigen, un cer pe care-l vedeam de sub cupola de sticlă a stațiunii temporare; expediția coborîse din navă și petrecuse șapte luni studiind planeta. Pe cit îmi amintesc, acolo au descoperit o imensă bogăție de platină, osmiu și iridiu. Cuburile de iridiu, extrem de grele, mi-au fost jucării. Și cerul acela, primul meu cer, era negru ca păcura, cu luminițele curate ale stelelor care nu clipeau și cu doi sori de o frumusețe uimitoare: unul — de un portocaliu viu, altul — albastru închis. Imi amintesc că uneori razele lor se întretăiau** și atunci peste planeta noastră se revărsa o lumină verde, atît de vie și de veselă, încît țipam și cîntam de bucurie!... Erg Noor tăcu o clipă, apoi adăugă: Dar ajunge! M-am lăsat furat de amintiri, iar dumneata trebuia să te fi dus de mult la odihnă.

— Vă rog să continuați, n-am auzit niciodată nimic mai interesant, il rugă Niza, dar șeful rămase neinduplecat. Aduse un mic aparat hipnotizator cu pulsații, și, fie din cauza privirii sale poruncitoare, fie din cauza aparatului somnifer, tînăra dormi atît de bine încît nu se trezi decît în clipa cînd trebuiau să intre în cel de-al șaselea tur. O privire spre fața rece a șefului, cu fălcile strînse, și Niza pricepu îndată că „Algrabul" n-a apărut.

— Te-ai trezit tocmai la timp! anunță Erg Noor cînd Niza se întoarse în cabina de comandă, după ce s-a răcorit cu undele electrice și s-a mai aranjat puțin. Conectează muzica și lumina de deșteptare. Pentru toți!

Niza apăsă repede pe cîteva butoane, și în toate cabinele astronavei în care dormeau membrii expediției începură să se aprindă și să se stingă lumini, răsună o muzică specială, din acorduri joase și vibratoare, care se intensificau tot mai mult. Incepu o trezire treptată și prudentă a sistemului nervos înfrînat, întoarcerea lui spre activitatea normală. După cinci ceasuri, la postul central de comandă se adunaseră toți membrii expediției, treziți de-a binelea, înviorați cu ajutorul branei și al stimulenților nervoși.

Reacțiile fiecăruia dintre ei la știrea pieirii astronavei auxiliare au fost diferite. După cum se și așteptase Erg Noor, expediția se arătă la înălțimea situației. Nici un cuvînt de deznădejde, nici o privire speriată. Pînă și Pur Hiss, care nu se arătase prea curajos pe Zirda, nici nu tresări măcar auzind comunicarea. Tînăra Luma Laswy, medicul expediției, păli ușor și-și trecu pe furiș vîrful limbii peste buzele uscate.

— Să cinstim prin reculegere memoria tovarășilor care au pierit! spuse șeful, conectînd ecranul de proiecție, pe care apăru „Algrabul", fotografiat înainte de pornirea „Tantrei". Se ridicară cu toții în picioare. Pe ecran trecură încet, una după alta, fotografiile celor șapte membri ai echipajului de pe „Algrab", unii serioși, alții zîmbitori. Erg Noor îi numea pe rînd, iar călătorii îi omagiau pentru cea din urmă oară prin

---

* Litera grecească.

** Din cauza efectului de complementaritate a două culori. (In cazul de față, portocaliul cu albastrul dă verde). (N. R.)

ridicarea miinilor indreptate spre cel mort. Era o tradiție a astronauților. Astronavele care plecau împreună aveau totdeauna seria completă de fotografii a tuturor membrilor expediției. Navele dispărute puteau rătăci mult timp în spațiul cosmic, echipajele lor puteau rămine încă multă vreme în viață. Dar aceasta nu mai avea importanță, căci nava nu se mai întorcea niciodată. Să pornești în căutarea ei, să vii în ajutor era cu neputință. Mașinile de pe nave erau astfel construite incit avarii mici aproape n-aveau loc, in orice caz se puteau repara cu ușurință. Niciodată insă pină acum n-a putut fi remediată în cosmos o defecțiune mai serioasă a mașinilor. Uneori navele mai apucau să trimită o ultimă comunicare, așa cum făcuse și „Vela". De cele mai multe ori, insă, aceste comunicări nu-și atingeau ținta, nu atit din cauza dificultății de a le da o precisă orientare, cit din pricina ecranizării provocate de diferitele cimpuri de forță sau de norii de materie obscură. In decurs de milenii, emisiunile Marelui Cerc cercetaseră direcțiile favorabile, făcind retransmisiuni de pe o planetă pe alta și ocolind astfel obstacolele care se iveau in cale.

După terminarea tristei ceremonii, Erg Noor deschise consfătuirea, care nu ținu mult. După aceea, șeful expediției indreptă „Tantra" în direcția Pămintului, conectind motoarele cu anamezon. După citeva ore, aceste motoare amuțiră, iar astronava începu să se apropie de planeta natală, cu 21 de miliarde kilometri in 24 de ore. Pînă la Soare mai aveau aproximativ cale de șase ani tereștri. La postul central de comandă și in biblioteca-laborator, se desfășura o muncă intensă: efectuau calcule și determinau direcția noului traseu; astronava trebuie să zboare timp de șase ani, consumind anamezonul numai pentru anihilarea încetinirii naturale a navei in diferite cimpuri de forță. Cu alte cuvinte, trebuiau să conducă astronava în așa fel incît să se afle tot timpul in marginea unui cimp gravitațional, de la o stea la alta, de la un nor obscur la altul, economisind cu grijă accelerația. Erau cu toții ingrijorați la gindul zonei necercetate 344+2U aflate intre Soare și „Tantra" și pe care n-o puteau ocoli în nici un chip: pe hotarul ei, pină la Soare, se intilneau zone de meteoriți liberi, și apoi, la fiecare cotitură, nava pierdea din viteză...

Peste două luni dependente, curba izotendoare* a zborului era gata. „Tantra" începu să descrie o cicloidă cu inclinare mică, intre limitele intensității egale din cimpurile gravitaționale intilnite în drum.

Minunata navă era în cea mai perfectă stare de funcțiune. Viteza zborului fără motor se menținea in limitele calculate. Acum astronava nu mai era despărțită de planeta natală decit printr-o distanță in timp de patru ani dependenți de zbor.

Erg Noor și Niza, care-și terminaseră schimbul și erau obosiți, se cufundară intr-un somn îndelungat. Împreună cu ei, se refugiară in vremelnica neființă doi astronomi, un geolog, un biolog, medicul și patru ingineri.

De gardă era acum un alt schimb: astronautul experimentat Pel Lyn, care era la a doua lui expediție, astronoma Ingrid Ditra și inginerul electronist Key Beer. Cu autorizația lui Pel Lyn, Ingrid se retrăgea adesea în biblioteca de lingă postul de comandă. Împreună cu vechiul său prieten Key Beer, ea scria o mare simfonie „Pieirea

* Curba de cimpuri egale care acționează asupra astronavei, adică viitorul drum cosmic al „Tantrei" (N. R.)

planetei", inspirată de tragedia Zirdei. Obosit de cîntecul aparatelor și de priveliștea negrelor abisuri cosmice, Pel Lyn, după ce o lăsă pe Ingrid la masa de comandă, se cufundă cu pasiune în descifrarea ciudatelor inscripții pe care le primiseră de pe o planetă — din sistemul celor mai apropiate stele ale Centaurului * — părăsită în chip misterios de populația ei.

După încă două schimburi, astronava se apropiase de Pămînt la o distanță de aproape zece trilioane de kilometri. Nu conectau motoarele cu anamezon decît pentru cîteva minute.

Era într-a treia lună de serviciu al grupului lui Pel Lyn, care venise la rînd pentru a patra oară.

La postul de comandă era întregul schimb: navigatorul, Ingrid Ditra și Key Beer.

O sonerie sună prelung, făcîndu-i pe toți să tresară. Ingrid se cramponă de Key Beer.

— „Tantra" e în pericol! Intensitatea cîmpului de gravitație depășește de două ori prevederile!

Navigatorul îngălbeni. Iată un factor neașteptat, care cerea o neîntîrziată hotărîre! Soarta navei era în mîinile lui. Gravitația crescîndă reclama o încetinire a mersului. Dar, după această încetinire, nu mai aveau cu ce să asigure o nouă accelerare. Pel Lyn strînse din fălci și întoarse maneta de conectare a motoarelor ionice planetare, ce serveau pentru frînare. În melodia aparatelor, se amestecară lovituri sonore care acoperiră sunetul de alarmă al aparatelor ce calculau corelația dintre gravitație și viteză. Soneria se opri, și acele confirmară succesul: viteza și gravitația erau acum egale. Dar de îndată ce Pel Lyn deconectă dispozitivul de frînare, soneria răsună din nou, susținută de indicatoare. O forță de gravitație amenințătoare atrăgea nava, deviind-o spre dreapta de la direcția fixată. Era acum clar că astronava se precipita spre un puternic centru de gravitație.

Navigatorul nu se hotăra să schimbe traseul care fusese stabilit în urma unei munci mari și de cea mai înaltă precizie. Folosindu-se de motoarele planetare, frînă astronava, căutînd s-o devieze spre stînga, deși acum devenise evidentă eroarea traseului care trecea mult prea aproape de masa unei materii necunoscute.

— Deplasarea laterală e cam mare, remarcă Ingrid cu jumătate glas, poate că...

— Ar mai trebui să încetinim mersul spre a putea întoarce, exclamă navigatorul, apoi să accelerăm zborul, depărtîndu-ne pe tangentă **... În glasul lui se simțea o șovăială funestă.

— Am și străbătut zona turbulentă de contact *** cu cîmpul de gravitație învecinat, răspunse Ingrid. Gravitația crește acum neîntrerupt și rapid.

Se auziră dese lovituri sonore: motoarele planetare intraseră automat în funcțiune, după ce mașina electronică care pilota astronava simțise în fața ei o acumulare de materie. „Tantra" începuse să se

---

* O constelație a cărei primă stea se află la 4,3 ani lumină de Pămînt. (N. R.)

** A zbura pe tangentă înseamnă a urma un drum tangent la o curbă oarecare (N. R.)

*** Zonă turbulentă de contact — zonă de contact dintre cîmpurile gravitaționale a două sisteme stelare, în care au loc tulburări și vîrtejuri. (N. A.)

clatine şi să plonjeze în virtejurile cîmpului de gravitaţie. Deşi astronava îşi încetinise simţitor cursa, oamenii de la postul de comandă începură să-şi piardă cunoştinţa. Ingrid se prăbuşi iar Pel Lyn, aşezat în fotoliul său, încerca să-şi ridice capul, greu ca de plumb. Key Beer cuprins de o absurdă frică animalică, se simţea neputincios ca un copil.

Din ce în ce mai frecvente, loviturile motoarelor se contopiră într-un tunet neîntrerupt. „Creierul" electronic al navei lupta acum în locul stăpînilor săi pe jumătate leşinaţi, puternic în felul său, dar limitat întrucît nu era în stare să prevadă consecinţele complexe, nici să găsească o soluţie în cazuri excepţionale.

Legănarea „Tantrei" se domoli. Coloanele care indicau rezervele de încărcătură planetară ionică coborîră rapid. Trezindu-se, Pel Lyn înţelese că această creştere bizară a gravitaţiei nu va permite astronavei să treacă pe aici cu viteza micşorată şi se hotărî s-o cotească spre stînga traseului, către zona pustie a meteoriţilor liberi. Un cîmp gravitaţional cu o intensitate uriaşă încetinea tot mai mult cursa „Tantrei", silind-o în acelaşi timp să coboare spre centrul abisului negru, pe o curbă din ce în ce mai rapidă.

Pel Lyn mişcă maneta motoarelor cu anamezon. Vizibili printr-o crăpătură specială a panoului, înăuntru se aprinseră patru cilindri înalţi din carbid-wolfram. Încă o clipă, şi în interiorul lor începu să se zbată fulgerul nebun al unei văpăi de un verde viu, şiruind şi învîrtejindu-se în patru spirale compacte. În partea din faţă a navei, un puternic cîmp magnetic îmbrăcă pereţii duzelor motoarelor, salvîndu-le de la o distrugere imediată.

Navigatorul mută maneta mai departe. Prin peretele verde, învolburat, se vedea acum raza directoare — un torent cenuşiu de particule K *. Încă o mişcare, şi de-a lungul razei cenuşii trecu un fulger violet orbitor, semnalînd începutul vertiginoasei scurgeri a anamezonului. Tot trupul astronavei răspunse printr-o vibraţie de înaltă frecvenţă, greu de suportat, dar neauzibilă.

Erg Noor mai stătea încă culcat într-o stare de toropeală, sub acţiunea cît se poate de plăcută a masajului electric, care-i refăcea sistemul nervos. Negura neființei, care-i mai învăluia creierul şi trupul, se destrăma treptat. Melodia de deşteptare avea tonalităţi din ce în ce mai majore, ritmul tot mai frecvent.

Deodată, în această stare de spirit, năvăli din lumea exterioară ceva neplăcut, curmîndu-i bucuria deşteptării din somnul de o sută şi cinci zile. Erg Noor avu deodată conştiinţa faptului că el este şeful expediţiei şi începu să lupte desperat, căutînd să se întoarcă la starea normală. În cele din urmă, îşi dădu seama că astronava a pus în acţiune frînele, că s-au conectat motoarele cu anamezon, cu alte cuvinte că s-a întîmplat ceva. Încercă să se scoale din pat. Dar trupul nu-l asculta încă, picioarele i se tăiară şi căzu jos în cabină, greoi, ca un sac cu tărîţe. După un timp, izbuti să se tîrască pînă la uşă şi s-o deschidă. Conştiinţa mijea în el ca prin negura somnului. Pe culoar, se ridică în patru labe şi astfel trecu pragul postului central de comandă.

Oamenii cu ochii pe ecrane şi cadrane se întoarseră speriaţi şi se

---

* Particule K — particule ale nucleului atomic care ar proveni din fragmente ale norului mezonic inelar. (Noţiune fantastică. — N. A.)

repeziră spre şef. Acesta nu reuşi încă să se ridice în picioare. Le făcu semn să-l lase şi spuse :

— Ecranele, cele din faţă... treceţi pe infraroşu... opriţi... motoarele !

Cilindri de wolfram se stinseră, totodată încetară şi vibraţiile navei. Pe un ecran din dreapta, se aprinse o stea uriaşă, răspîndind o palidă lumină roşie-cafenie. Timp de o clipă, rămaseră cu toţii nemişcaţi, fără să-şi ia ochii de la discul uriaş, răsărit din întuneric ceva mai la o parte de botul navei.

— Prostul de mine ! strigă cu amărăciune Pel Lyn. Eram convins că ne aflăm alături de un nor obscur ! Cind colo, este...

— O stea de fier ! strigă înspăimîntată Ingrid Ditra.

Ţinîndu-se de speteaza fotoliului, Erg Noor se ridică de jos. Faţa lui, de obicei palidă, avea acum o nuanţă albăstruie, dar ochii ardeau, ca întotdeauna, cu nestinsă văpaie.

— Da, este o stea de fier, spuse el încet, şi ochii tuturor celor de serviciu se îndreptară spre el cu teamă, dar şi cu speranţă. E spaima astronauţilor ! N-ar fi crezut nimeni că se află în zona aceasta.

— Nu m-am gîndit decît la nor, rosti Pel Lyn încet şi vinovat.

— Un nor obscur cu o asemenea forţă de gravitaţie ar fi trebuit să conţină particele tari, relativ mari, astfel încît pînă acum „Tantra" ar fi fost distrusă. Este cu neputinţă să eviţi o ciocnire într-un asemenea roi...

— Dar bruştele variaţii în intensitatea cîmpului, vîrtejurile acelea, ce înseamnă ele ? Nu constituie oare o indicaţie clară că avem de-a face cu un nor ?

— Sau că steaua are o planetă, ba poate chiar mai multe...

Navigatorul îşi muşcă buza pînă la sînge. Şeful făcu un semn de îmbărbătare din cap şi apăsă singur pe butoanele de trezire. Astronava se legănă din nou. Pe ecran trecu cu rapiditate colosală ceva extraordinar de mare, care dispăru într-o clipă.

— Iată şi răspunsul... am întrecut o planetă. Mai repede, la lucru, grăbiţi-vă ! Privirea şefului se opri la indicatoarele de consum ale carburanţilor. Îşi încleştă mîna mai tare pe speteaza fotoliului, voi să spună ceva, dar tăcu.

Capitolul II

EPSILON * TUCANA

Se auzi un clinchet uşor, ca de sticlă, şi pe tablou se aprinseră luminiţe portocalii şi albastre. Pe peretele transparent începură a juca reflexe multicolore. Dar Veter, directorul staţiunilor exterioare ale Marelui Cerc, urmări mai departe lumina Căii Spirale. Arcul ei uriaş se boltea în înălţime, desenînd în geana mării o dungă gălbuie mată.

Astăzi, în viaţa acestui om se producea o mare schimbare. Dimineaţa, din zona locuită a emisferei australe sosise succesorul său, Mwen Mas, ales de Consiliul Astronautic. Împreună cu Mas, avea să

* Literă a alfabetului grecesc

facă ultima-i transmisiune pe Cerc, iar apoi... tocmai acest „apoi" nu fusese încă lămurit. Timp de șase ani executase munca lui, care cerea o nemaipomenită încordare și pentru care se alegeau oameni excepțional de înzestrați, posedind o memorie remarcabilă și cunoștințe vaste, enciclopedice. Cînd însă, cu o frecvență amenințătoare, au început să se repete accesele de indiferență totală față de viață — una dintre cele mai grele boli omenești — Evda Nal, o celebră psihiatră, l-a supus unui examen amănunțit. Vechiul remediu care dăduse pînă atunci rezultate atît de bune — tratament prin acorduri triste, în „camera visurilor albastre", străbătută de unde calmante — nu i-a fost de nici un folos. Nu-i mai rămînea decît să schimbe felul de activitate și să se trateze prin muncă fizică, într-un loc unde mușchii să-i fie puși la contribuție, zi de zi și oră de oră. Buna lui prietenă, Veda Kong, specialistă în istorie antică, îi propusese în ajun să lucreze la săpăturile ei. La aceste șantiere de săpături arheologice, mașinile nu puteau efectua în întregime munca: etapa finală cerea brațe omenești. Nu duceau lipsă de voluntari, dar Veda îi promisese o călătorie îndelungată prin regiunea stepelor antice, unde urma să trăiască nemijlocit în sinul naturii...

Dacă Veda Kong... Dar Veda îl iubea pe Erg Noor, membru în Consiliul Astronautic, șeful celei de-a 37-a expediții astrale. Erg Noor trebuia să fi dat un semn de viață încă de pe planeta Zirda. Dar dacă nu s-a primit nici o comunicare (iar calculele tuturor zborurilor siderale sînt excepțional de exacte), nu se cădea să se gîndească la posibilitatea de a cuceri dragostea Vedei! Vectorul * prieteniei — iată ce-l putea lega de ea, în cazul cel mai bun. Și totuși, era hotărît să meargă să lucreze în echipa ei!

Dar Veter apăsă un buton și, în cameră se revărsă o lumină puternică. O fereastră de cristal alcătuia peretele clădirii înălțate deasupra pămîntului și a mării și se deschidea spre vastele lor întinderi. Deplasînd o manetă, Dar Veter mută peretele din loc. Acum încăperea se deschidea spre cerul înstelat.

Atenția lui Dar Veter fu atrasă de cadranul ceasului galactic, împărțit prin trei cercuri concentrice. Transmiterea informațiilor în Marele Cerc se efectuau după timpul galactic la fiecare a suta mia parte de secundă galactică sau, socotind după timpul terestru, o dată la opt zile, de patruzeci și cinci de ori pe an. O rotație a Galaxiei în jurul axei reprezenta douăzeci și patru de ore de timp galactic.

Emisiunea viitoare, cea din urmă pentru Dar Veter, trebuia să aibă loc la ora nouă dimineața, după timpul observatorului din Tibet, așadar la două noaptea aici, la observatorul mediteranean al Consiliului. Mai avea deci ceva mai mult de două ore...

Aparatul de pe masă începu din nou să sune și să clipească. Prin perete se văzu un om în haine deschise, cu luciu mătăsos. Era adjunctul lui Dar Veter.

— Ne-am pregătit pentru emisie și recepție, spuse el scurt.

— În sala cubică? întrebă Dar Veter. Primind răspunsul afirmativ, se informă unde se află Mwen Mas.

— Lîngă aparatul împrospătării de dimineață. Se reface după

---

* Vector (noțiune geometrică) — linia dreaptă dirijată care leagă două puncte. În cazul de față, termenul e luat în mod figurat, în înțelesul de „mijloc de comunicare" între doi oameni. (N. R.)

oboseala drumului. De altfel, mi se pare cam emoționat, mai ales după drumul parcurs...

— În locul lui, aş fi şi eu emoționat! spuse gînditor Dar Veter. Aşa eram şi eu acum şase ani...

Deşi se căznea să rămînă nepăsător, adjunctul se îmbujoră la față. Tînăr şi înflăcărat, era plin de simpatie pentru şeful său, poate şi pentru că îşi dădea seama că, odată şi odată, va trăi şi el bucuriile şi durerile unei munci importante şi ale unei răspunderi mari.

— Cînd o veni Mwen Mas, să-l aduci îndată la mine...

Adjunctul se depărtă. Veter deschise cu un gest larg două canaturi placate cu lemne de culoare. Undeva, în fundul unui ecran care semăna cu o oglindă, se aprinse o lumină. N-avea însă luciul fără adîncime al oglinzii: dincolo de ecran se deschidea un culoar spre depărtări.

Cu ajutorul unei borne speciale, directorul stațiunilor exterioare conectă „vectorul prieteniei", ce stabilea nemijlocit contactul între oamenii legați printr-o adîncă prietenie, permițîndu-le să comunice în orice clipă. Vectorul prieteniei lega, între ele, cîteva dintre punctele unde se afla în permanență omul — locuința lui, locul de muncă, colțul preferat de odihnă...

Ecranul se lumină şi, în fundul lui se distinseră contururile cunoscute ale panourilor înalte cu nenumăratele coloane de numiri de cărți-filme, scrise într-un cod special. Dungi albastre, verzi şi roşii — semnele filmotecilor centrale, unde se păstrau rezultatele cercetărilor ştiințifice care de multă vreme nu se mai editau decît în zece exemplare de filme. Era biblioteca personală a Vedei. Un țăcănit uşor, şi imaginea se stinse, aprinzîndu-se din nou într-o altă odaie — pustie şi aceasta. Un al doilea țăcănit mută imaginea într-o sală cu pupitre slab luminate. Femeia aşezată la pupitrul cel mai apropiat înălță capul, şi Dar Veter recunoscu sprîncenele dese şi depărtate, chipul cel drag, îngust, cu ochii mari, cenuşii. Gura ei, cu contururi îndrăzneț desenate, zîmbea, descoperind un şir de dinți albi; obrajii rotunjiți, năsucul uşor ridicat cu vîrful cîrnuț, ca la copil, întreaga față-i era mai dulce, mai prietenoasă în lumina acestui zîmbet...

— Veda, nu mai sînt decît două ceasuri şi mai trebuie să ne schimbăm; dar aş dori să vii ceva mai devreme la observator...

Femeia de pe ecran înălță mîinile spre părul ei des, de un blond platinat.

— Mă supun, dragă Veter, rîse ea uşor. Plec acasă.

Tonul ei vesel nu-l amăgi pe Dar Veter.

— Curajoasa mea Veda, linişteşte-te! Orice om care a vorbit prin Marele Cerc a trebuit odată şi odată să-şi facă debutul...

— Nu te mai strădui să mă linişteşti, răspunse Veda Kong ridicîndu şi cu îndărătnicie fruntea. Vin curînd.

Ecranul se stinse. Veter închise la loc cele două canaturi şi se întoarse ca să-l întîmpine pe succesorul său. Mwen Mas intră în încăpere, călcînd larg. Trăsăturile feței şi culoarea cafeniu-închisă a pielei lui netede şi lucioase dezvăluiau originea lui: se trăgea din strămoşi negri. O pelerină albă cădea în falduri grele de pe umerii săi puternici. Mwen Mas strînse mîinile lui Veter în ale sale subțiri, dar puternice. Cei doi directori ai stațiunilor exterioare, fostul şi viitorul, erau foarte înalți. Veter, care se trăgea din ruşi, părea mai larg însă în umeri, mai masiv decît africanul zvelt.

— Am impresia că astăzi trebuie să se petreacă ceva important,

începu Mwen Mas cu acea sinceritate caracteristică pentru oamenii erei Marelui Cerc.

Dar Veter ridică din umeri.

— O să se petreacă ceva important pentru toți trei. Eu îmi voi preda serviciul, dumneata îl vei prelua, iar Veda Kong va vorbi pentru prima oară cu Universul. Va ține o conferință despre istoria noastră pentru KR3 664456 + BȘ 3252...

Mwen Mas făcu în minte un calcul uimitor de rapid.

— Constelația Monoceros, steaua Ross 614 — sistem planetar cunoscut din cele mai îndepărtate timpuri; nu s-au manifestat însă în nici un fel... Îmi plac denumirile și cuvintele antice, adăugă el, și în glasul său se simți o umbră de scuză.

Veter își zise că Consiliul știe să-și aleagă oamenii. Spuse cu glas tare:

— În cazul acesta, o să te înțelegi bine cu Iunii Ant, care are în grija lui mașinile electronice de memorizat. Se intitulează director al lămpilor de memorizat...

Mwen Mas rîse, apoi rosti serios:

— N-am lămurit încă un lucru important. Cînd a vorbit pentru prima oară Ross 614?

— Acum 52 de ani. De atunci au învățat limba Marelui Cerc și pot vorbi cu cei din vecinătate. De noi nu-i despart decît patru parseci. Conferința Vedei o vor recepționa peste treisprezece ani.

— Ce urmează?

— După conferință, trecem pe recepție. Vom primi informații prin Cerc, de la vechii noștri prieteni.

— Din 61 Lebăda?

— Da, sigur. Sau poate încă și din Ophiuchus 107, ca să folosesc terminologia antică, care-ți place atît de mult.

În încăpere intră un om îmbrăcat cu aceleași veșminte argintii ale Consiliului Aeronautic, ca și adjunctul lui Dar Veter. Mic de statură, vioi, cu nasul coroiat, atrăgea simpatiile prin agerimea privirii ochilor săi negri ca murele. Noul venit își mîngîie chelia.

— Numele meu este Iunii Ant, spuse el cu un glas înalt și strident, adresîndu-se, probabil, lui Mwen Mas. Africanul îl salută cu respect. Directorii mașinilor de memorizat întreceau pe oricine în erudiție. Ei erau cei ce hotărau care anume informație primită merită să fie imortalizată prin înregistrarea la mașinile de memorizat și care să fie dirijată pe linia informației generale sau spre palatele de creație. Unde-i Veda?

— Veda spunea că vine mai devreme..., începu Veter, dar cuvintele lui fură acoperite de acordurile muzicale ale semnalului care răsunară îndată după țăcănitul sonor al ceasului galactic.

— Apel general, transmis pe întreaga față a Pămîntului! Către toate centrele energetice, către toate uzinele și posturile de radio. Peste o jumătate de ceas trebuie să se sisteze livrarea energiei, iar aceasta să fie acumulată în condensatoare de mare capacitate, pentru a atinge puterea necesară unei emisiuni cosmice. Emisiunea va absorbi 63% din energia terestră. Recepția, numai pentru menținerea canalului, 28%..., lămuri Dar Veter.

— Chiar așa mi-am și închipuit acest lucru, spuse Mwen Mas dînd din cap. Deodată, în ochii săi se citi o vie admirație. Dar Veter se întoarse. Neobservată pînă acum, lîngă o coloană luminiscentă și străvezie, stătea în picioare Veda Kong. Îmbrăcase pentru conferință toa-

leta care împodobea cel mai bine femeia, veșmînt creat, în urmă cu peste opt mii de ani, în epoca culturii cretane. Părul ei bogat de un blond cenușiu-platinat, strîns într-un mare nod la ceafă, lăsa degajat gîtul puternic și zvelt. Umerii netezi erau complet descoperiți, pieptul mult decoltat susținut de un corsaj strîns dintr-o țesătură aurie. Fusta largă și scurtă, de culoare argintie, brodată cu flori azurii, lăsa să se vadă picioarele goale și bronzate, încălțate cu pantofiori vișinii. Pe gîtul gingaș, nestemate mari, vișinii — faanți de pe Venus — montate cu voită simplitate pe un lanț de aur, străluceau viu, asortîndu-se de minune cu obrajii îmbujorați de emoție și urechile micuțe ale tinerei femei.

Mwen Mas, care o vedea pentru prima oară pe această celebră istoriciană, o examină cu admirație fățișă.

Veda își înălță privirea îngrijorată spre Dar Veter.

— Ești bine, răspunse el la întrebarea mută a frumoasei sale prietene.

— Am mai vorbit de multe ori în calitate de savant, dar nu în felul acesta, spuse Veda Kong.

— Consiliul, o încurajă Veter, urmează tradiția Marelui Cerc de a se încredința femeilor frumoase informațiile importante pentru diferite planete, cărora le dă astfel o imagine despre simțul estetic al locuitorilor din lumea noastră.

— Consiliul nu s-a înșelat în alegerea lui! exclamă Mwen Mas.

Veda aruncă africanului o privire pătrunzătoare.

— Viitorul nostru director este necăsătorit? întrebă ea încet și, primind răspunsul afirmativ al lui Mwen Mas, rîse.

— Voiai să stăm de vorbă, se întoarse ea spre Dar Veter. Prietenii ieșiră pe o largă terasă circulară, iar Veda își întinse cu plăcere obrazul vîntului răcoritor dinspre mare.

Directorul stațiunilor exterioare îi comunică intenția de a pleca la săpături, spunînd totodată că șovăie în alegerea dintre a 38-a expediție astrală, exploatările submarine din Antarctica și arheologie.

— Nu, nu, numai la expediția astrală să nu te gîndești! exclamă Veda, și Dar Veter simți că făcuse o gafă. Prins de propriile sale frămîntări, atinsese fără să vrea un punct sensibil din sufletul Vedei.

Melodia acordurilor avertizoare îi veni în ajutor.

— N-a mai rămas decît o jumătate de oră pînă la conectarea cu Cercul! Să mergem. O luă pe Veda Kong de mînă. Însoțiți de ceilalți, coborîră pe scara mobilă într-o subterană adîncă — o încăpere cubică, săpată în stîncă.

Panourile mate ale zidurilor negre păreau de catifea. Luminițe aurii, verzi, albastre și portocalii luminau slab scalele, semnele și cifrele. Vîrfurile verzi ca smaragdul ale acelor tremurau în fața unor semicercuri negre; părea că înșiși pereții aceștia largi freamătă de încordată așteptare.

Cîteva fotolii, o masă mare de lemn negru, iar deasupra acesteia un uriaș ecran emisferic, cu luciri de sidef, într-o ramă masivă de aur.

Veda Kong și Mwen Mas, care nu mai fuseseră pînă atunci niciodată la observatorul stațiunilor exterioare, examinau cu mare atenție totul în jurul lor.

Veter făcu un semn, invitîndu-l pe Mwen Mas să vină lîngă el, iar celorlalți le arătă fotoliile înalte și negre. Africanul se apropie ținîndu-și respirația. De-aici, din această inexpugnabilă subterană, se va deschide odată o fereastră spre întinderile nemărginite ale Cosmo-

sulul, şi oamenii vor arunca o punte care să le îngăduie să-şi comunice fraţilor lor din alte lumi gînduri şi cunoştinţe. În clipa de faţă, omenirea era reprezentată în faţa Universului de micul lor grup format din cinci inşi. De mîine, cel căruia i se vor încredinţa pîrghiile acestei nemăsurat de mari puteri va fi el, Mwen Mas. Africanul simţi că-l trec fiorii. Poate că abia în clipa aceasta înţelese ce uriaşă răspundere luase asupră-i atunci cînd îşi dăduse Consiliului consimţămîntul.

Se auzi un dangăt puternic şi ameninţător, produs parcă de un bloc de aramă. Veter se întoarse repede şi mută din loc o manetă lungă. Dangătul amuţi, şi Veda Kong văzu un panou îngust de pe peretele din dreapta luminîndu-se pe toată înălţimea încăperii. Peretele parcă s-ar fi prăbuşit, dispărînd în depărtări nemărginite. În partea de jos, se desluşi deodată conturul fantomatic al unui vîrf de munte piramidal, încununat de un uriaş cerc de piatră. Mai jos de căciula aceasta colosală de piatră vulcanică, se vedeau pe alocuri pete de cea mai curată zăpadă de munte.

Mwen Mas recunoscu muntele Kenia, al doilea ca înălţime di Africa.

Din nou un bubuit cu timbru de aramă zgudui încăperea subterană, făcîndu-i pe oamenii aflaţi acolo să-şi încordeze atenţia.

Veter luă mîna lui Mwen şi o aşeză pe o manetă rotundă, care strălucea ca un ochi de granat. Mwen Mas se supuse împingînd maneta pînă la refuz. Acum toată puterea Pămîntului, întreaga energie primită de la 1.760 de puternice electrocentrale, fu proiectată spre ecuator, spre muntele acesta înalt de 5.000 de metri. Deasupra vîrfului său se adună în trimbe o strălucitoare lumină multicoloră, care se concentră şi deodată se avîntă în sus, ca o suliţă în zbor vertical, străpungînd adîncurile tăriei. Deasupra cercului sticlos, se înălţă o coloană subţire ce semăna cu o trombă. Pe această coloană porni în sus, formînd o spirală pe suprafaţa ei, un fel de negură albăstruie, de o luminozitate orbitoare.

Radiaţia dirijată străpungea atmosfera pămîntului, formînd un canal permanent pentru recepţie şi transmitere pe posturile exterioare, canal ce ţinea loc de fir. Acolo, la o înălţime de 36.000 de kilometri deasupra Pămîntului, era suspendat un satelit diurn *, o staţiune mare care se rotea în jurul planetei în decurs de 24 de ore în planul ecuatorial şi astfel rămînea ca fixată deasupra muntelui Kenia din Africa Orientală, punctul ales pentru comunicarea permanentă cu staţiunile exterioare. Un alt satelit mare se rotea la o înălţime de 57.000 de kilometri, urmînd meridianul nouăzeci şi comunicînd cu observatorul de emisie-recepţie din Tibet.

Panoul îngust din dreapta se stinse: canalul energetic ajunsese pînă la satelit. Ecranul cu luciri sidefii se lumină. În centrul lui, apăru o siluetă mărită în mod bizar. Deveni mai clară şi zîmbi cu gura pînă la urechi. Pe ecran crescu ca un uriaş din poveşti Gur Gan, unul dintre observatorii de pe satelitul diurn. Cu un semn voios din cap, întinse o mînă lungă de trei metri şi corectă reţeaua de pe sateliţi. Ochii sensibili ai aparatelor de recepţie se îndreptau spre toate colţurile Universului. Steaua roşie şi puţin luminoasă din constelaţia Mono-

* Mişcarea diurnă a unui corp ceresc (satelit, în cazul nostru) e mişcarea pe care o execută acest corp în 24 de ore, în jurul planetei sale. (N. R.)

ceros, de pe ale cărei planete se auzise de curînd o chemare putea fi mai bine fixată de pe satelitul „57"; de aceea, Gur Gan stabilise legătura cu acest satelit prin fluxul direct al radiației. Contactul invizibil dintre Pămînt și cealaltă stea putea fi menținut timp de trei sferturi de oră. Nu trebuia pierdută nici o clipă din timpul acesta atît de prețios.

La un semn al lui Dar Veter, Vega Kong se așeză în picioare pe un disc metalic din fața ecranului, care răspîndea o lucire albastră. O cascadă puternică de raze nevăzute, căzînd de sus, accentua și mai mult nuanțele calde ale tenului ei bronzat. Mașinile electronice care traduceau conferința Vedei în limba Marelui Cerc se puseră fără zgomot în funcțiune. Peste treisprezece ani aparatele de recepție de pe planeta stelei purpurii vor înregistra vibrațiile emise cu ajutorul unor simboluri cunoscute tuturora, iar mașinile electronice de tradus (dacă existau acolo) vor transforma acele simboluri în sunetele graiului viu.

„Păcat numai — se gîndea Dar Veter — că ființele acestea depărtate nu vor putea auzi glasul sonor și dulce al acestei pămîntene, nu vor putea prinde modulațiile lui adînci... Cine știe cum or fi construite urechile lor! Multe feluri de auz sînt posibile! Numai văzul e aproape identic în întregul Univers, și de aceea dînșii o vor putea vedea pe Veda, atît de fermecătoare în emoția ei..."

Fără să-și ia ochii de la urechea micuță a Vedei, pe jumătate acoperită de o șuviță de păr, Dar Veter începu să-i asculte conferința.

Intr-o formă concisă, cu multă claritate și precizie, Veda Kong prezenta principalele etape ale istoriei umane. Pe oamenii din era Marelui Cerc nu-i interesa deloc enumerarea războaielor distrugătoare, a suferințelor cumplite și a unor așa-ziși mari dregători. Cu mult mai importantă era istoria plină de contradicții a dezvoltării forțelor de producție, apoi formarea, pe baza ei, a ideilor, artelor, cunoștințelor, lupta spirituală pentru crearea Omului și a Umanității, urmărirea nașterii noilor concepții despre lume și relații sociale, despre datoria, drepturile și fericirea omului, căci toate acestea au făcut să răsară și să înflorească peste întreaga planetă puternicul copac al societății comuniste.

Veda Kong vorbea despre veacurile cumplitei învrăjbiri economice și ideologice care dezbinase între ele rasele, popoarele și țările.

Pentru a se putea forma societatea unui om nou, care și-a ales drept stea călăuzitoare rațiunea și știința, a fost nevoie de secole de mizerie, de epidemii ucigătoare, de minciună și întunecime sufletească. După Secolele de Intuneric, în decursul cărora trei puternice sisteme religioase, — creștinismul, budismul și islamismul — încercaseră să pună capăt materialismului primitiv cu ajutorul unei nemaipomenite împilări economice și ideologice, denumită orînduire feudală, venise Era Amestecării Orînduirilor. In această eră, datorită dezvoltării tehnice și mai cu seamă a mijloacelor de transport, au înflorit formele sociale capitaliste în coexistență cu orînduirile extrem de înapoiate din Asia și Africa. In Era Marii Sciziuni, în opoziție cu capitalismul, a apărut noua orînduire socialistă, iar lumea s-a despărțit în două lagăre ideologice și social-economice.

Transformarea societății umane nu s-a putut înfăptui fără o modificare radicală a economiei, fără lichidarea mizeriei, a foametei și a muncii istovitoare. Dar această modificare a economiei cerea o conducere complicată a producției și a distribuției bunurilor și nu se putea înfăptui fără o temeinică educare a conștiinței sociale a omului.

Numai atunci cînd deasupra omenirii începuse să plutească amenințarea autodistrugerii — în vremea aceea fuseseră inventate cele mai felurite tipuri de arme atomice, termoenergetice și producătoare de radiații care nimicesc viața —, numai atunci oamenii au priceput că progresul omenirii și realizarea visurilor ei milenare de fericire sînt posibile doar în cadrul unei stricte autodiscipline, al unei morale severe și al înțelegerii datoriei sale de către fiecare om fără excepție și egal în drepturi cu toți ceilalți.

Dezvoltarea socială se accelera acum tot mai mult. Orice epocă nouă se scurgea mai rapid față de formarea înceată a economiei și a ideilor din vechime. Perioada denumită a Uniunii Țărilor n-a durat mai mult de un veac și jumătate. Au urmat Epoca Graiurilor Diferite, a Vitezei și a Energeticii Sărace, care, laolaltă, au alcătuit Era Unirii Mondiale. După aceasta, a venit cea mai frumoasă eră din întreaga istorie a omenirii — Era Muncii Comune, cu Anii Transformărilor, ai Primului Belșug, ai Unității Gîndirii și ai Cosmosului.

În curînd, oamenii au înțeles că munca le aduce fericirea, pe care o mai pot găsi în neîncetata și dîrza luptă cu natura. Dezvoltarea ciberneticii, a tehnicii automate, o vastă cultură și instrucțiune, o minunată educație fizică au îngăduit tuturora să-și schimbe profesia, să se perfecționeze rapid într-o specialitate nouă și să-și poată varia la infinit activitatea, găsind în ea satisfacții din ce în ce mai mari.

Societatea cea nouă n-a fost de îndată îmbrățișată de toate popoarele și toate țările planetei noastre. Smulgerea minciunii din rădăcină a cerut sforțări uriașe. Pe calea dezvoltării noilor relații dintre oameni, s-au săvîrșit și destule greșeli. Ici-colo, aveau loc dezordini stîrnite de adepții înapoiați ai vechiului, care, în ignoranța lor, încercau să găsească în trecut soluții ușoare pentru a rezolva marile dificultăți din calea omenirii. Dar organizarea cea nouă a vieții se extindea necontenit și inevitabil peste întregul pămînt, și astfel popoarele și rasele cele mai diferite au format pînă la urmă o singură familie, strîns unită și înțeleaptă. Atunci, cu peste două milenii și jumătate în urmă, puterea omului asupra lumii începuse să crească cu pași de uriași.

Inventarea „condensării" energiei electrice — a unor acumulatori de capacitate imensă și a unor motoare mici — a constituit cea mai însemnată revoluție în domeniul tehnic din timpurile noi. Și mai înainte oamenii ajunseseră să lege, cu ajutorul unor semiconductori, cele mai complexe rețele de curenți slabi și să construiască mașini cibernetice, autodirijate. Tehnica a devenit o înaltă măiestrie, o artă rafinată de giuvaergiu, și, în același timp, și-a subordonat o forță de importanță cosmică.

(Citiți în numărul viitor capitolul:
„Prizonieri întunericului")

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri Științifico-Fantastice

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

I.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

DORIȚI SĂ VĂ LĂRGIȚI ORIZONTUL CUNOȘTINȚELOR?

Citiți broșurile apărute în Colecția S.R.S.C. în care veți găsi răspuns la multe întrebări și nedumeriri.

Iată cîteva titluri pe care vi le recomandăm:

Călinescu R.	Călătorind prin Delta Dunării 64 pag. — 0,55 lei
Cărăușu S.	Bogățiile Mării Negre 64 pag. — 0,55 lei
Djamo N.	Africa, continent de mari bogății și neagră mizerie 68 pag. — 1,25 lei
Filipescu M.	Urme de viață găsite în pietre și ce ne spun ele despre trecutul pămîntului 52 pag. — 0,75 lei
Halevy S.	Despre reanimare 44 pag. — 0,55 lei
Iordăchescu Fl.	Uriași și pitici în lumea plantelor 56 pag. — 0,50 lei
Leonte E.	Prin țara vechilor azteci (Mexicul) 64 pag. — 0,80 lei
Lipovan G.	Traian Vuia — inventator și realizator al zborului mecanic 64 pag. — 1,15 lei
Maiac G.	Antarctica 56 pag. — 1,00 leu
Milcu Șt.	Uriași și pitici 46 pag. — 0,45 lei
Sanielevici Al.	Cucerirea focului – ediția a II-a 48 pag. — 0,50 lei
Ștefan I. M.	Vecina noastră Luna 198 pag. — 2,70 lei
Tudor D.	Cea mai mare răscoală a sclavilor – răscoala lui Spartacus 24 pag. — 0,25 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU